Manual Pastoral PRO-LIFE

Brian Clowes
Human Life International

MANUAL PASTORAL PRO-LIFE

De Brian Clowes, Ph.D

Cuvânt înainte de Rev. Frank Papa, S.O.L.T., J.C.D.

Introducere de Msgr. Ignacio Barreiro-Carambula, J.D., S.T.D.

Human Life International

Nihil obstat: Reverend Thomas J. Lehning
Censor Librorum

Imprimatur: + Paul S. Loverde
Bishop of Arlington
14 Iulie 2010

Nihil obstat și *Imprimatur* sunt declarații oficiale că o carte sau un pamflet nu conțin erori morale sau de doctrină. Aceasta nu atestă faptul că cei care au acordat *Nihil obstat* și *Imprimatur* sunt de acord cu conținutul, opiniile sau cu declarațiile exprimate.

© 2010 Human Life International

Human Life International
4 Family Life Lane
Front Royal Virginia 22630 USA
www.hli.org

Asociația Darul Vieții
(Human Life International Romania)
Str. Gheorghe Doja Nr.25A, Timișoara
www.darulvietii.ro

Traducere în limba română: Carina Udrište, Diana Porime
Îngrijire text: Gabriela Medjugorje
Coordonator: Gerda Chișărău

Toate drepturile rezervate.
Porțiuni ale acestei cărți pot fi reproduse în scopuri educaționale, dacă s-a obținut permisiunea completă.

Printat la Tipografia Surorilor Lauretane din Baia Mare

ISBN:

CUPRINS

Cuvânt înainte

CONSIDERAȚII PASTORALE.....7

Cristos:Păstorul tuturor.....8

Abordarea păstorească pentru cei mulți.....9

Cristos ca și concept versus Cristos ca și persoană.....10

Preotul pastoral.....10

Preotul: Omul cu o misiune divină.....11

Introducere.....13

Contracepția

1. Cuplurile căsătorite,HIVşi prezervativele.....18

2. Pilula anticoncepţioanlă pentru acnee.....20

3.. Contracepția pentru a remedia supra-popularea.....21

4. *De ce Biserica nu îşi schimbă învăţăturile despre contracepţie?*.....24

5. *Promovarea contracepţiei pentru reducerea avorturilor*.....25

6. *Depo-Provera – medicament abortiv sau contraceptiv*.....30

7. *Sterilizarea pentru protejarea sănătăţii mamei*.....31

8. *Sterilizarea la o vârstă mai înaintată*.....33

9. *Conştiinţă şi contracepţie*.....36

10. *Contracepţia pentru adolescenţii care „o fac oricum”*.....39

11. Planificarea familială naturată şi un soţ alcoolic 41

12. „Pilula de a doua zi” şi violul.....42

13. „Impunerea valorilor mele” privind contracepția.....43

14. Planificarea familială naturală „control catolic”..... 44

15. Contracepția și familia foarte săracă.....46

Avortul
16. Defectele fatale de naștere și avortul.....48
17. Violul, incestulși avortul.....49
18. Fetele tinere și avorturile ascunse.....51
19. Avortul necăit 53
20. Ar rebui ca doar femeile 55
21. Mii de femei mor 57
22. Sarcina ectopică 59
23. Politicienii pro-avort 61
24. Avortul și rolul vinovăției 62
25. Libera alegere 64
26. Este corpul ei 65
Problemele sfârşitului vieţii
27. Nutriţia, hidratarea şi „calitatea vieţii”..... 67
28. Grija pentru sfârșitul vieții şi calmantele.....68
29. „Testamentul vieţii” şi alte directive avansate.....71
30. „Moartea cu demnitate”.....72
Homosexualitatea
31. Se poate binecuvânta uniunea acestora?.....74
32. Starea de păcat.....76
33. Drepturi civile.....77
34. Credibilitatea Bisericii.....78
35. Transsexualitatea.....79
Sacramentul Căsătoriei
36. A trăi împreună înaintea căsătoriei.....82
37. Anularea căsniciei în cazul soției abuzate.....84
Tehnologii de reproducere asistată
38. Cupluri infertile.....86
39. Fertilizare in vitro.....87
40. Maternitatea surogat.....89
Rugăciunea Pro-Viaţă a Papei Sf. Ioan Paul al II-lea.....92
Lectură recomandată.....93

„Această carte este un ghid compact și indispensabil pentru preoți, seminariști și laici activi care au nevoie să răspundă la întrebări morale dificile într-o manieră concisă și ușor de înțeles.”

*Preot Paul Marx, O.S.B. **
1920-2010
Fondatorul Human Life International

**Această declarație a fost făcută de Pr. Marx în vara anului 2009.*

Cuvânt înainte

De Rev. Frank Papa, S.O.L.T., J.C.D.

CONSIDERAȚII PASTORALE

"Dimpotrivă, fideli adevărului în iubire, să creștem în toate pentru El, care este capul, Cristos" – (Efeseni, 4, 15)

Manualul Pastoral *Pro-Life* este un discurs științific despre îngrijorări specifice ale lui Dumnezeu referitor la comportamentului păcătos al omului. Acest manual a fost realizat cu îndemânare prin folosirea rațiunii omului și a revelației dumnezeiești ... aceasta din urmă fiind pe primul loc!

Rămâne acum doar preotului să aplice aceste informații științifice pentru a avea grijă de suflete. Pentru a îndeplini această misiune este necesară o familiaritate cu greutățile întâmpinate de creștinul modern într-o lume complexă, păcătoasă și mereu schimbătoare. Preotul trebuie să dezvolte o sensibilitate pentru nevoile credincioșilor săi, pentru fiecare persoană și pentru întreaga umanitate. El trebuie să fie „[...] *asemenea stăpânului casei care scoate din tezaurul său [lucruri] noi și vechi*" (Matei 13, 52). El trebuie să extragă înțelepciunea din experiența de 2000 de ani a Bisericii, împărtășită prin Credință, Sfintele Taine, învățăturile papale precum și prin cuvintele și exemplele Sfinților și Cărturarilor Bisericii. Acestea sunt surse neprețuite și absolut esențiale pentru îndrumarea și ghidarea sufletelor către adevărata Cale care le ajută să trăiască o viață cu adevărat creștină. Atunci când folosim principiile și metodele preferate de diferite științe seculare, ar trebui să fim mai precauți. Preotul trebuie să își amintească că sufletul omului și religia lui Dumnezeu sunt în esență lucruri *spirituale* și realități *supranaturale* iar astfel el are de-a face cu făpturi morale și nemuritoare.

Cristos: păstorul tuturor

Trebuie să ne amintim că în final, cel mai important scop al oricărui preot/pastor în momentul discuțiilor cu credincioșii nu este angajarea acestora într-o dispută, câștigul argumentului său sau dovedirea unui lucru, ci îndrumarea și salvarea sufletelor. În încercarea de a face acest lucru, un preot nu poate găsi un alt exemplu sau îndrumător în acest proces mai bun decât Domnul nostru Isus Cristos: Păstorul cel Bun.

În parabola Bunului Păstor, Domnul nostru le spune clar apostolilor că ei trebuie să țintească spre atragerea tuturor oamenilor către El printr-un spirit de grijă sinceră pentru fiecare suflet – chiar și pentru cel mai slab și vulnerabil. Dar a fost Isus un Păstor Bun doar „pe jumătate”? Sau a fost dintotdeauna Păstorul cel Bun? Cu siguranță, Cristos își dezvăluie spiritul Său gentil și bun în parabolă, dar și Evangheliile aduc la suprafață diferite metode prin care Isus și-a exprimat îngrijorarea Sa întemeiată pentru suflete. Un studiu al Evangheliilor demonstrează că în mintea lui Cristos, „Păstorul Bun” este acela care *se sacrifică* pe el însuși pentru a-i salva și ajuta pe ceilalți. Aceia care nu sunt dispuși să facă sacrificii pentru alții nu sunt „păstori buni”.

Cu atât mai mult, Domnul nostru, prin exemplul Său, își arată îngrijorarea păstorească pentru suflete, împlinind lucrări de milostenie atât fizice cât și spirituale:

Milostenie fizica/materiala	**Milostenie spirituala**
Hranirea celor flamânzi	Îndreptarea pacatosilor
Oferirea de apa celui însetat	Instruirea celui ignorant
Îmbracarea celui dezbracat	Sfatuirea celui îndoielnic
Vizitarea celui întemnitat	Mângâierea celui în suferinta
Adapostirea celui lipsit de adapost	Suportarea rabdatoare a celui ofensator
Vizitarea celui bolnav	Iertarea tuturor ofenselor
Înmormântarea celui mort	Rugaciunea pentru cei vii si cei morti

Abordarea pastorală pentru cei mulți

Pentru a *salva* sufletele și pentru a *nu le pierde*, trebuie să evităm folosirea ofenselor doar pentru motivul de a certa(:), dar totuși există ocazii când trebuie să identificăm și să demolăm omul cel rău și ipocrit pentru ceea *ce este* și pentru ceea *ce face*. Cu toate acestea asemenea cazuri nu sunt majoritare. Mulți oameni sunt doar ignoranți, needucați, informați greșit, confuzi, înșelați sau doar se manifestă sub o forță, frică, emoție sau încurcătură a *situațiilor* (reale sau percepute) ciudate pentru ei ca persoane individuale. Pe scurt, acelei persoane poate să îi lipsească darul *înțelepciunii* revelat în credința catolică – o înțelepciune care se manifestă singură prin virtutea prudenței.

Când avem de-a face cu o persoană în cauză, mulți factori unici pot interveni în căutarea de a da un răspuns pastoral demn, dar unele principii sunt cruciale în mod incontestabil:

- Rugăciunea trebuie să fie *prima* și *primordiala* resursă, niciodată *ultima.*
- Trebuie să ținem minte că avem de-a face cu persoane morale, cu suflet nemuritor, capabile de a face alegeri cu consecințe eterne.
- În lucrarea cu sufletele, trebuie să fim însetați de îndurarea lui Dumnezeu și de dorința să devenim instrumente ale iubirii, milei, dreptății, înțelepciunii și voinței dumnezeiești în toate aspectele ei.

În timpul preoției sale preotul pastoral va avea de-a face cu oameni aparținând tuturor claselor sociale, aflându-se în diferite stagii ale vieții: doctori, avocați, artiști, profesori, militari, muncitori, laici; oameni educați, bogați, poate chiar cu regi sau regine sau cu cei săraci.

Preotul trebuie să se facă înțeles în ceea ce acești oameni *pot* și în ceea ce *nu ar trebui* să facă. Acest lucru necesită o cunoaștere profundă și foarte variată a lor. Fiecare persoană este diferită. Ea poate fi plictisitoare, obositoare, crudă, ignorantă, aspră, pusă pe ceartă, aflată mereu în opoziție, ostilă sau neprietenoasă. Acest lucru necesită un mare sacrificiu și control de sine din partea preotului! Preotul pastoral trebuie ca întotdeauna

să fie pregătit să întâlnească o mulțime de tipuri de oameni cu puncte de vedere, opinii, atitudini, temperamente și personalități diferite.

Cristos ca și concept versus Cristos ca și persoană

Câteodată pentru *bine*, câteodată pentru *rău*, Isus este privit mai mult ca un „concept" decât ca și o persoană adevărată și reală. Necredincioșii Îl consideră ca o „idee", „definiție", „teorie" ... o creație filozofică a minților unor oameni ciudați care se consideră „creștini". Pentru multe popoare cuvintele precum „Cristos", „Mesia", „Mântuitor", „Salvator", „Fiul lui Dumnezeu", „Fiul Omului", „Mielul lui Dumnezeu", „Păstorul" si „Cel uns" nu sunt nimic mai mult decât lucruri mitice, imaginații fictive. Totuși, atât credincioșii cât și necredincioșii împărtășesc același sentiment primordial asupra *preotului*, privind-ul cu o *demnitate* proprie mai mare decât cea a oamenilor simpli din întreaga lume, considerând că preotul este *personificarea* lui însuși Cristos ... „Cristos în trecere" ca să spunem așa.

Atunci, preotul pastoral ar trebui să aibă două dispoziții de bază:

- o idee corectă a ce înseamnă statutul său preoțesc
- o dorință fermă de a fi un preot bun

El ar trebui să fie un om diferit față de ceilalți, având o asemenea demnitate de a se numi omul lui Dumnezeu, fiind capabil să acționeze prin Persoana lui Cristos (*in persona Christi*)!

Preotul pastoral

Preotul pastoral ar trebui să fie deschis și accesibil persoanelor, făcând apostolat între oameni, asistându-i cu sprijin spiritual și material pentru câștigarea sufletelor către Domnul. Preotul poate face acestea chiar și prin a discuta cu diferiți oameni la momentul întâlnirii în magazin sau prin a le face o vizită. El poate să și glumească sau să râdă împreună cu ei, să îi înveselească sau să întrețină cu ei discuții prietenoase și familiare. Oamenii vor vedea

această abordare ca pe o vizită din partea unui om sfânt al lui Dumnezeu, va fi ca și atunci când însuși Cristos a intrat în casele oamenilor și s-a așezat la masă împreună cu ei. În conversațiile de acest gen, cuvântul potrivit la momentul potrivit valorează mai mult decât o mie de predici sau zece mii de cărți! A fi „pastoral" necesită o gândire specifică și o acționare sub influența dorinței adevărate de salvare a sufletelor, indiferent dacă situația va solicita o mustrare sau doar o corecție amabilă.

Preotul: Omul cu o misiune divină

Preotul pastoral ar trebui să își amintească mereu că totuși, după ce totul a fost spus și făcut, misiunea lui rămâne de a se împotrivi păcatelor și a salva suflete. Dacă la sfârșitul zilei rugăciunile, cuvintele, murmurele și suspinele sale au adus la necomiterea chiar și *a unui singur* păcat sau la salvarea a încă unui suflet, preotul ar trebui să se simtă consolat. Ce altceva mai bun sau mai nobil ar putea *face* în această lume? Ce ar aduce o satisfacție mai mare decât a știi că munca care a făcut-o nu este doar pentru el sau pentru oricare om, ci chiar pentru gloria lui Dumnezeu?

Astfel, se subînțelege că preotul pastoral trebuie să aibă pe lângă alte virtuți necesare și virtutea cunoașterii și cea a prudenței. Domnul îi va oferi asistență extraordinară prin iluminare, inspirație, îndrumare, înțelepciune, răbdare și curaj atât cât va fi nevoie, preotul putând să depășească abilitățile sale normale.

În concluzie, un preot pastoral ar trebui să fie mai mult decât un om „bun" obișnuit. Ar trebui să posede o suficientă cunoaștere morală și de doctrină. Totuși el ar trebui să fie atent în special la el însuși și la apostolatul pe care îl face. Preotul pastoral ar trebui să fie cunoscut pentru caritatea și răbdarea demonstrată în încercările sale complexe de a salva păcătoșii și pentru străduința de a preveni înfăptuirea păcatelor împotriva lui Dumnezeu.

Preotul pastoral ar trebui să facă orice efort este necesar pentru a câștiga inimi prin conduita sa caritabilă, prin prezentarea clară a adevărului și a căii bune din punct de vedere moral, precum și prin credința sa profundă în valorile vieții sacramentale.

Într-un cuvânt, orice preot trebuie să fie „pastoral”. El este un om al lui Dumnezeu care ar trebui să nu se abată de la sacrificarea și înjosirea de sine pentru gloria lui Dumnezeu și pentru salvarea sufletelor; ar trebui să lupte pentru a avea un caracter și o reputație inocentă – evitând chiar și aparența răului; ar trebui să fie un om al rugăciunii, al uniunii cu Dumnezeu și al detașamentului față de această lume: un om cu o misiune supremă dată de Dumnezeu însuși!

Introducere

De Msgr. Ignacio Barreiro Carámbula, J.D., S.T.D.

Sunt onorat să vă prezint Manualul *Pro-Life Pastoral* scris de Dr. Brian Clowes. El este un absolvent al Academiei Militare a Statelor Unite, West Point, un fost lider al echipei A-Team pentru Armata de Forțe Speciale („Green Berets"), având un doctorat (PhD) în Ingineria Civilă și Științe Sistemice. Din 1996, a fost directorul Compartimentului de Cercetări și Instruire al Organizației Human Life International din întreaga lume și este unul din cei mai desăvârșiți și respectați intelectuali din mișcarea internațională pro-life. Cel mai bine este cunoscut în calitate de autor al celui mai complex volum de resurse informaționale pro-life *Faptele Vieții (The Facts of Life)*, precum și pentru cursul său *Curs pro-life de bază* (*Pro-Life Basic Training Course)*. Dr. Clowes este autorul a nouă cărți, a peste o sută de articole populare academice. El a călătorit în cincizeci de țări, pe cinci continente ca și orator pro-life, ca profesor și instructor. De asemenea are și un simț ascuțit al umorului. Îmi amintesc cum a spus odată: „Dacă parașutele ar deține același record abisal de siguranță precum îl dețin prezervativele, parașutismul ar fi fost scos în afara legii de multă vreme."

În această carte, el prezintă soluții pentru multe întrebări pastorale pe care un preot tânăr le-ar putea întâlni în timpul apostolatului său. Cu înțelepciune, el abordează în primul rând numeroasele probleme cauzate de contracepție, pentru că, fără îndoială, avortul este cauzat de o gândire contraceptivă. El explică

de ce un cuplu în care unul dintre parteneri este HIV pozitiv nu ar trebui să folosească prezervative niciodată din cauza riscului mare ca acestea să nu funcționeze. Îmi amintesc foarte bine opinia Eminenței Sale Cardinalul Elio Sgreccia, Președinte Emerit al Academiei Pontificale pentru Viață, care a subliniat că folosirea prezervativelor în acest caz special nu este un păcat în fața Poruncii a Șasea, precum ar fi în cazul cuplurilor sănătoase, dar este un păcat împotriva Poruncii a Cincea, ,,*să nu ucizi"*, pentru că folosirea acestei metode contraceptive într-un cuplu unde un partener este HIV pozitiv va duce inevitabil la moartea celuilalt.

Autorul respinge cu motive bune multitudinea de argumente folosite în favoarea contracepției și sterilizării, precum afirmația că doar femeile pot vorbi despre problemele sarcinii pentru că ele sunt singurele persoane care sunt direct implicate. De fapt, el face foarte bine în a vorbi mai întâi despre problemele contracepției, pentru că mentalitatea anti-viață stă la baza folosirii mijloacelor imorale pentru reglementarea fertilității ceea ce va duce incontestabil la avort dacă metoda contraceptivă eșuează. El prezintă multe din cele mai des întâlnite erori, precum mitul suprapopulării Pământului – mit creat pentru a promova un mod de viață hedonist și pentru a reduce presiunea pusă asupra țărilor industrializate de către populația în creștere a țărilor care se află în curs de dezvoltare. Mulți cititori tineri ai acestei cărți vor fi martori a unei descreșteri a populației mondiale în jurul începutului decadei a patra a acestui secol sau chiar mai devreme. Problema nu este suprapopularea, ci guvernarea imorală și ineficientă, cauza reală pentru care marea majoritate a locuitorilor acestei planete se confruntă cu o înspăimântătoare sărăcie.

În al doilea capitol Dr. Clowes analizează cazurile dificile care ar putea face ca unii oameni să susțină avortul cu anumite restricții și răspunde acestor situații cu argumente stabile, teologice și naturale, cum ar fi cazul unui bebeluș care este încă făt dar identificat cu dizabilități sau o sarcină nedorită cauzată de viol. El oferă încurajări solide preoților care sunt gata să lupte pentru a opri avorturile și dă sfaturi clare în cazul unei femei care persistă în a primi Sfânta Împărtășanie după un avort. Preotul va trebui să refuze împărtășirea ei, chiar dacă această acțiune va cauza probleme pastorale. Autorul dezvăluie lipsa de logică a celor care

susțin multe argumente în favoarea avortului legalizat, precum mitul „miilor” de femei care mor din cauza avorturilor ilegale. El formulează sfaturi valoroase chiar și în cazul când un politician pro-avort încearcă să primească Sfânta Împărtășanie.

În al treilea capitol, „Problemele sfârșitului vieții”, Dr. Clowes prezintă probleme importante, precum imoralitatea deciziei de a înceta nutriția și hidratarea unui pacient în faza terminală. El argumentează o explicație bine-structurată pentru întrebarea complexă ridicată în cazul folosirii medicamentelor care diminuează durerea cu scopul de a ușura suferințele celor muribunzi.

De asemenea, el demonstrează problemele serioase provocate de „testamentul pentru moarte” (act prin care o persoană își exprimă dorința de a lua sau nu tratament dacă este pe patul de moarte/are o boală incurabilă și nu mai este capabil să își facă auzită intenția), și descrie alternativele pro-life a actului *Durable Power of Attorney for Health Care* – Împuternicirea judecătorească durabilă prin care o persoană desemnează o altă persoană să ia decizii asupra tratamentului medical în cazul în care aceasta nu mai este capabilă să o facă – cu condiția ca persoana desemnată să fie aleasă cu prudența cuvenită. El accentuează foarte bine cum conceptul de „moarte cu demnitate” poate de fapt ajunge la eutanasie.

În capitolul scurt despre homosexualitate Dr. Clowes face o prezentare foarte bună a doctrinei Bisericii. În capitolul său despre căsnicie el relevă problemele cauzate de convieţuirea prematrimonială, prezintă niște comentarii utile despre cum ar trebui să se gestioneze un mariaj aflat într-o criză majoră și oferă informații folositoare despre momentul când Biserica ar putea declara o căsnicie anulată. În ultimul său capitol despre reproducerea prin metode folosind asistența tehnologizată el prezintă cazuri deosebite când aceasta este folosită, incluzând fertilizarea și imoralitatea fertilizării *in vitro* precum și a „maternității surogat”.

O analiză a acestor provocări împotriva învățăturii Bisericii arată cum un preot tânăr trebuie să fie capabil să prezinte doctrina credinței cu claritate și precizie la nivel de parohie. Această lucrare nu se rezumă doar la nivelul de cazuri individuale, ci mai important, constituie baza formării principiilor generale ale doctrinei credinței,

unde cazurile individuale sunt doar corolarii. De aceea Biserica nu își poate schimba învățătura în ceea ce privește contracepția. Ea este înscrisă în legea firii, legea naturală, lege dată chiar de Creatorul naturii. Dr. Clowes arată cum conștiința trebuie să fie formată pe baza obiectivelor învățăturii bisericești, lăsând influența subiectivismului și relativismului contemporan la o parte. Cu regret, din cauza catehezei sărace a ultimilor patruzeci și cinci de ani, mulți catolici au o conștiință malformată sau neuniformă. Din acest motiv, un preot trebuie să predice cu claritate și exactitate asupra tuturor acestor rele și în particular, împotriva tuturor erorilor filozofice des întâlnite în zilele noastre.

Această carte scurtă, dar valoroasă, va oferi o asistență foarte bună preoților predicând Evanghelia Vieții ca parte a prezentării integrale a credinței, precum Sfântul Ioan Paul al doilea a sperat: „Evanghelia Iubirii pentru om, Evanghelia demnității persoanei și Evanghelia Vieții sunt o singură și indivizibilă Evanghelie" (EV 2). Preotul nu doar trebuie să aibă un zel mare pentru a salva suflete, dar trebuie să cunoască în primul rând învățăturile Bisericii referitor la problemele morale complexe. El trebuie să fie capabil să ofere o îndrumare clară creștinilor pe care Biserica i-a încredințat în grijă pastorală. El trebuie să fie capabil să ofere o îndrumare precisă și concretă despre cum să facem bine și să evităm răul într-o lume care se îndepărtează de învățăturile Evangheliei.

Această carte este doar o introducere a multor întrebări, cu speranța că cititorii, în special preoții, vor fi motivați să își adâncească cunoștințele, urmând sugestiile de lectură suplimentară oferite de Dr. Clowes. Un preot trebuie să ofere timp rugăciunii, grijii pastorale a credincioșilor pe care Biserica i-a încredințat, dar și studiului, pentru a putea cunoaște mai bine mesajul salvator pe care are datoria să îl predice.

MANUAL PASTORAL PRO-LIFE

Capitolul 1

Contracepția

1. Cuplurile căsătorite, HIV şi prezervativele

Un cuplu căsătorit din parohia mea a venit la mine pentru consiliere. El este HIV pozitiv, ea nu. În acest caz special îi pot sfătui să folosească prezervative?

Din punct de vedere pur științific, prezervativele sunt un sumbru eșec – nu doar la prevenirea sarcinilor, dar și la oprirea transmisiei HIV. De fapt, HIV/AIDS este mai des întâlnit în țările unde prezervativele sunt cel mai mult folosite.[1]

Un studiu a urmărit un număr de cupluri unde doar soțul era HIV pozitiv, soția nu suferea de această boală, iar aceștia au folosit cu fidelitate prezervative de fiecare dată când au avut relații sexuale. După doar optsprezece luni, treizeci la sută din soțiile studiate au devenit HIV pozitive![2]

Un rezumat al studiilor făcute de „biblia planificării familiei", Contraceptive Technology, a arătat că din mai mult de 25.000 de prezervative, unul din doisprezece a avut un eșec catastrofic: s-a rupt, s-a spart sau a alunecat.[3] *Acest lucru înseamnă că*

---

[1] *Verifică broșura colorată a cercetării pro-life despre prezervative, realizată de Human Life International, care demonstrează o respingere complet științifică a ideii că prezervativele previn sarcinile și HIV. Această broșură include rezultatele unui studiu care arată că HIV este cel mai des întâlnit în țările Africane unde oamenii folosesc cel mai des acest mijloc de contracepție. Broșura este disponibilă de la Human Life International și apare și pe DVD-ul Facts of Life ale aceleași organizații.*

[2] *"Evaluation of Heterosexual Partners, Children and Household Contacts of Adults with AIDS." Journal of the American Medical Association (JAMA), 6 Februarie 1987.*

[3] *Robert A. Hatcher, et al. Contraceptive Technology (a 17-a Ediție revizuită) [New York: Ardent Media, Inc., 1998). Tabelul 16-3, "Prospective Studies of Condom Breakage and*

prezervativele de fapt ajută la promovarea – nu prevenirea – transmiterii HIV pe o scară largă prin sentimentul fals de securitate pe care îl promovează.

Situația când un cuplu sero-discordant are relații conjugale folosește prezervative, nu este diferită de o situație când soțul pune o armă la capul soției sale, doar o cameră din doisprezece fiind încărcată cu un glonț. Mai devreme sau mai târziu arma va declanșa glonțul – poate chiar din prima încercare!

Dacă te confrunți cu o situație când soțul este HIV pozitiv, dar soția nu, există doar două alegeri posibile: abstinența sau trimiterea soției la moarte. Este o realitate dură și foarte neplăcută, dar dacă un soț în această situație își iubește sincer soția, el îi va dori binele și nu o va pune în pericol.

În ciuda a ceea ce spune lumea, nimeni nu a murit neavând sex. Mai degrabă, milioane de oameni au pierit având *prea mult* sex.

În anumite situații, soțul ar fi putut fi conștient că este HIV pozitiv în ziua nunții. Cu toate că a fi HIV pozitiv nu este un impediment pentru căsătorie, dacă el a ascuns faptul că este pozitiv până după căsătorie, o acțiune împotriva validării mariajului este foarte posibil să ducă la demonstrarea unei fraude. Dacă el a preluat HIV prin reluații sexuale cu alte persoane după căsătorie, exceptând soția, există motive legitime pentru separarea soților.

Relațiile sexuale sunt o sursă de farmec într-un mariajși promovează o legătură specială între soț și soție. Cu toate acestea, pe cât de straniu ar putea suna în lumea de astăzi, sexul nu este necesar unei persoane pentru a trăi, precum nu este necesar nici măcar într-o căsnicie – în special când viața unuia dintre soți ar putea fi pierdută ca o consecință a actului sexual.

Eforturile unei soții de a-și salva viața în această situație nu sunt o dovadă de egoism; ea își urmează datoria în fața lui Dumnezeu. *Catehismul Bisericii Catolice* spune că „Toată lumea este responsabilă pentru viața sa în fața lui Dumnezeu, Cel care i-a dăruit-o. Dumnezeu este cel care rămâne Stăpânul suveran al vieții. Noi suntem obligați să ne acceptăm viața cu recunoștință și să o păstrăm pentru mărirea Lui și pentru salvarea sufletelor noastre” (¶2280).

Slippage,” paginile 330-332.

- *De asemenea, vezi Catehismul Bisericii Catolice, ¶2370*

2. Pilula anticoncepţională pentru acnee

Un medic local i-a prescris unei tinere din parohia mea pastila pentru controlarea sarcinii pentru a o ajuta să își trateze cazul sever de acnee. Este acest gest o decizie medicală bună?

Prescrierea pilulei pentru controlarea sarcinii sau a pastilei anticoncepționale orale (OC) pentru un scop care nu apare în scopul inițial al medicamentului, cu siguranță nu denotă o decizie medicală bună și înțeleaptă. Poate unii doctori doresc să evite posibilitatea apariției unor defecte de naștere pentru bebelușii nenăscuți cauzate de produse anti-acneice precum Accutane, medicament dovedit a fi teratogenic.

Unii producători de OC spun că medicamentul lor ajută la combaterea complexelor fetelor tinere, dar acesta este în mare parte doar un efect secundar. *Scopul* OC-ului este de a crea infertilitatea femeilor. Medicamentele OC au multe efecte secundare *negative* grave, incluzând accidentul vascular cerebral, atacul de cord și tromboza venoasă profundă. Aceste pericole sunt mult mai grele, punându-le în balanță cu beneficiile cosmetice întâmplătoare pe care medicamentul le-ar putea oferi.

Un doctor ar trebui să prescrie simplu o medicație a cărui *scop* este combaterea acneei. Noile avansări medicale în dermatologie au făcut ca medicația contraceptivă orală învechită să aibă ca scop și combaterea complexelor femeilor, astfel prescrierea ei pentru acest scop este o proastă folosire medicală. Până la urmă, medicul nu ar trebui să prescrie medicamente anti-acnee pentru a limita fertilitatea, nu e așa?

Pe scurt, un medic care prescrie OC pentru diminuarea complexelor fetelor, mutilează chimic întreg sistemul reproductiv

al pacientei. Unii doctori folosesc toate scuzele doar pentru a face ca fetele să folosească pilula de control a sarcinii.

O altă problemă este ca o fată tânără care nu este activă sexual, dar ia OC pentru motive cosmetice, ar putea fi tentată să își înceapă viața sexuală, crezând că se află „în siguranță" și nu poate rămâne însărcinată. Iubitul /iubiții ei/săi ar putea să observe cum ea ia această medicație și să considere acest gest ca o „undă verde" pentru activitatea sexuală. El (ei) ar putea pune presiuni asupra fetei pentru a-și satisface propriile dorințe.

Prin urmare, doctorii care prescriu această medicație pentru motive cosmetice, conduc fetele către o proximă ocazie de păcat.

3. Contracepția pentru remedierea suprapopulației

Am văzut în multe rapoarte de știri că Națiunile Unite și Asociația Locală pentru Planificarea Familiei spun că țara mea este suprapopulată. Pot spune că contracepția este îngăduită, ajutând la diminuarea foametei și atenuarea deficitului de resurse?

De când Paul Ehrlich a scris cartea sa atroce și derutantă, *The Population Bomb*, în 1968, oamenii de pretutindeni au început să fie speriați de supra-populare. Cu toate acestea, faptele și lucrurile de sine stătătoare arată că *nu a fost* niciodată o problemă de suprapopulare în lume – și că aceasta nici *nu va exista* vreodată.

Auzim des că „populația lumii se dublează la fiecare 35 de ani" și că „avem încă 90 de milioane de guri noi de hrănit în fiecare an."

Dar, în realitate, rata creșterii populației lumii se află în declin abrupt din 1970, când era 2,05 procente pe an. Acum (2018), populația lumii crește cu doar 1,12 procente anual. Conform Rețelei de informații despre populație a Națiunilor Unite, populația lumii va înceta să mai crească în jurul anului 2050.[1]

---

[1] *Rețeaua de informații despre populație a Națiunilor Unite (PO-PIN), în cadrul https://esa.un.org/unpd/wpp/, are mai mult de treizeci de indicatori demografici pentru fiecare țară sau regiune a lumii in perioada 1950-2100, incluzând suma brută a populației, rata totală a fertilității, rata de creștere a populației și vârsta medie. Asigură-te să folosești „varianta joasă" („low variant"), pentru că aceasta este cea mai acurată predicție din punct de vedere istoric.*

Populația lumii curentă (2018) este de 7,6 miliarde de persoane. Ea se va mări doar cu puțin mai mult de un miliard, iar în 2050 va ajunge la 8,7 miliarde. Populația lumii va începe de atunci să scadă.[1]

Viitorul lumii se poate vedea în Europa, continentul care pierde acum mai mult de un milion de oameni pe an și care va pierde mai mult de o treime din populația sa până în anul 2100.[2]

Deci problema nu este *supra*-popularea, ci *distribuirea proastă a populației*. Tacticile guvernamentale, corupția, lipsa de dezvoltare economică autentică, precum și conflictele armate fac ca milioane de oameni să își mute reședința de la sat, unde ar putea să își asigure un trai bun, către marile orașe, unde adesea nu își pot găsi un loc de muncă.

Unii oameni au făcut turul unor mari orașe ca Nairobi sau Manila, iar apoi au început să spună cât de mare este problema supra-populării – fără ca măcar să se uite la locurile vaste și goale ale țării! Acest lucru se aseamănă cu vizitarea unui stup de albine pentru a spune apoi că întreaga lume este plină de albine.

Contracepția nu este răspunsul pentru sărăcie și nedistribuirea bună a populației. Dezvoltarea economică autentică care permite oamenilor să își facă un trai în zonele rurale este răspunsul. Acest lucru include electrizarea spațiilor rurale, drumuri îmbunătățite, construirea de școli și clinici medicale, asigurarea de apă potabilă, tehnici îmbunătățite pentru agricultură și facilități de depozitare a cerealelor.

Dacă familiile doresc să limiteze numărul de nașteri, pot întotdeauna să folosească metode sigure și efective de Planificare Familială Naturală (NFP). Acestea au fost împărtășite către milioane de oameni, mulți dintre ei neputând citi, de către persoane printre care se includ și Drs. Billings și Misionarii Casei de Binefacere a Maicii Tereza.

Tot ce face contracepția pe termen lung este transformarea familiilor *mari* și sărace în familii *mici* și sărace. Nu face nimic bun pentru a atinge obiectivele sau a mări potențialul unei națiuni. Până la urmă, cu două mii de ani în urmă, populația oamenilor era mai mică decât o patruzecime din ceea ce este astăzi, iar Domnul nostru

---

[1] *Ibid.*

[2] *Ibid.*

a spus atunci că „Întotdeauna îi veți avea pe cei săraci între voi” (Matei 26, 11).

Când națiunile bogate au impus contracepția celor din „Lumea a treia”, ei au instaurat cea mai gravă forma de imperialism. Țările bogate nu sunt interesate în particular asupra standardului de trai din „Lumea a treia”, ei vor doar ca mai puțini oameni să trăiască în ea. Un document secret scris de guvernul Națiunilor Unite în 1974, *Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests (Implicările creșterii populației lumii pentru Securitatea Națiunilor Unite și interesele în străinătate)*, sau *NSSM-200*, a dezvăluit motivul real al programelor pentru controlul populației: „Economia Națiunilor Unite va avea nevoie de cantități mari de minerale din afara continentului, în special din țările mai puțin dezvoltate, iar cantitatea necesară va crește. Acest fapt oferă Națiunilor Unite un interes sporit în stabilitatea politică, economică și socială a țărilor importatoare. Oricând reducerea populației prin diminuarea procentajului de natalitate poate crește prospectul stabilității, politica populației devine relevantă pentru proviziile resurselor și intereselor economice ale Națiunilor Unite”.[1]

Mărimea familiei nu ar trebui să fie determinată nici de Națiunile Unite, nici de națiunile bogate din Vest.

O bună metodă de a clarifica atitudinea persoanei care întreabă despre contracepție, este discuția cu aceasta, întrebând dacă el/ea ar susține contracepția în cazul în care întreaga populație a lumii ar fi de doar *un* miliard. Dacă răspunsul este „da”, atunci el/ea doar încearcă să te distragă prin a pune problema supra-populării. El/ea cu siguranță susțin contracepția pentru alte motive care nu au de-a face cu starea populației din țara respectivă.

- *De asemenea, vezi Evangelium Vitae, ¶16, 91, pe DVD-ul Human Life International Facts of Life*

[1] *Textul întreg al NSSM-200, și o analiză a documentului făcută de Human Life International, este pe DVD-ul Human Life Internațional Facts of life*

4. De ce Biserica nu îşi schimbă învăţăturile despre contracepţie?

De ce Biserica nu își schimbă învățăturile despre contracepție pentru a rămâne în pas cu practicile moderne și cu opinia publicului rezultată din sondaje, care arată că majoritatea catolicilor aprobă folosirea ei?

Unii oameni spun că dacă Biserica și-a schimbat regulile și reglementările pentru alte aspecte, precum cele referitoare la serviciul divin: permisiunea fetelor de a sluji în altar și cerința femeilor de a purta capul acoperit la Sfânta Liturghie, ea poate să își schimbe învățătura și asupra contracepției.

Întrebarea fundamentală aici este despre limitele autorității Bisericii. Biserica, într-adevăr, poate să își schimbe propriul serviciu divin până la un anumit punct pentru că acest lucru este în autoritatea ei și este o lege a omului.

Dar când vorbim despre contracepție și problemele asociate, trebuie să înțelegem că Biserica este gardianul perceperii noastre a Legii Naturale. Precum Legea Naturală ne-a fost dată de la Dumnezeu și este neschimbată, Biserica nu are autoritatea de a altera principiile morale fundamentale ale acesteia.

O tactică favorită a celor care privilegiază contracepția este să prezinte rezultatele unor sondaje de opinie publice, arătând că un procent de 80-90% al cuplurilor catolice din Occident folosesc sau sunt de acord cu contracepția sau faptul că un procent mare din preoți sau profesori de teologie scuză și iartă folosirea ei. Astfel, ei argumentează că folosirea contracepției ar trebui să fie în regulă pentru creștinii catolici.

Din păcate, este adevărat că majoritatea cuplurilor căsătorite din vest folosesc contracepția, dar lucrurile legate de Credință și cele morale nu pot fi vreodată considerate în funcție de voturile primite. Opinia majorității *nu* este un ghid valid pentru învățătura morală. Când un cuplu folosește contracepția artificială, partenerii interferează în mod direct cu modul ales de Dumnezeu pentru reproducere.

Catolicii au încă un ghid în plus: învățăturile date de Papă. Nu contează ce spun preoții catolici disidenți sau oamenii laici. Chiar dacă sunt în minoritate, catolicii adevărați (nu doar comozi) trebuie să aibă o conștiință care să urmeze pe Dumnezeu și pe Sfântul Părinte.

- *Vezi capitolul 21 din Facts of Life pe DVD-ul Human Life International Facts of Life, „Contracepția" („Contraception"), pentru o istorie mai detaliată și o prezentare a învățăturilor Bisericii Catolice asupra acestui subiect.*

5. Promovarea contracepţiei pentru reducerea avorturilor

Știu că Biserica clasifică contracepția ca un act păcătos, dar cu siguranță avortul este un păcat mult mai mare, luând viața unui copil deja creat de Dumnezeu. Așadar, nu ar trebui să susținem contracepția pentru că ajută la diminuarea avorturilor?

Ideea că contracepția ajută la reducerea avorturilor este promovată de orice grup pro-avort sau grup care dorește controlarea populației din lume. Acest concept doar *pare* să aibă sens căci contracepția, într-adevăr, este menită pentru a preveni sarcinile.

Bineînteles, contraceptia *ar* reduce numărul de avorturi, dar doar cu împlinirea a două condiții – dacă contracepția ar funcționa perfect(,) și dacă oamenii ar fi de asemenea perfecți.

Aceste condiții nu se vor împlini niciodată, considerând statutul științei și a naturii umane.

Când producătorii și cei care promovează contracepția vorbesc despre produsele lor, ei mereu se referă la „ rata de eficacitate a metodei", care arată cât de bine funcționează contracepția *dacă este folosită perfect de fiecare dată* de către un bărbat și o femeie *perfect* sănătoși și *perfect* de atenți și grijulii. Pentru a măsura eficacitatea într-un mod mai folositor și mai onest, ar trebui

calculată „rata de eficiență a utilizatorului”, câteodată supranumită „rata reală de eficiență” care include și eroarea umană.

Federația internațională de planificare a maternității/paternității (The International Planned Parenthood Federation – IPPF) răspândește avortul și contracepția în jurul lumii mai mult decât oricare altă organizație. Primul său Director Medical, Malcolm Potss, a spus:

După cum a fost semnalat, cei care folosesc contraceptive au mai multe șanse decât cei care nu, să recurgă la avortul indus. ... Evidența epidemiologică care a fost examinată și capitolele precedente, subliniază că serviciile de avort indus sunt cele mai necesare de către cei care adoptă orice formă de regulare a fertilității. ... Nici o țară dezvoltată nu și-a diminuat natalitatea fără recurgerea considerabilă la avort și pare puțin probabil ca țările în curs de dezvoltare să poată spera vreodată să vadă orice scădere a fertilității lor fără o recurgere masivă la avort indus - legal sau ilegal.[1]

Cum contracepția este in vogă, la fel este și cererea de avorturi, din cauza contracepției care eșuează foarte des. În Națiunile Unite, unde toate formele de contracepție modernă au fost disponibile pe o scară largă pentru aproape jumătate de secol, aproape *două treimi* din femeile care au făcut avort foloseau contracepția când au devenit însărcinate.[2]

Este de asemenea interesant a nota că mai mult de o sută de națiuni au legalizat avortul bazându-se pe diferite evaluări – și *fiecare dintre acestea* au legalizat prima dată contracepția, pentru că „cei care plănuiesc familia” și cei care controlează populația știu prea bine că folosirea contracepției și eșecurile sale vor duce la cererea de legalizare a avortului.

Poate cea mai directă cale când contracepția duce la avort este când cuplurile o folosesc și se închid conștient și deliberat în fața darului vieții. Când metoda lor contraceptivă eșuează, precum o

[1] *Malcolm Potts, Peter Diggory, and John Peel. Abortion [Cambridge University Press, 1977], paginile 491, 496, 498 și 526.*

[2] *Stanley K. Henshaw and Jennifer Van Vort. “Abortion Patients in 1994-1995: Characteristics and Contraceptive Use.”Family Planning Perspectives, Iulie/August 1996, paginile 140-143; Rachel K. Jones, Jacqueline E. Darroch și Stanley K. Henshaw. “Contraceptive Use Among U.S. Women Having Abortions in 2000-2001.” Perspectives on Sexual and Reproductive Health, noiembrie/december 2002, paginile 294-303.*

face adesea, ei privesc copilul apărut nu ca un dar de la Dumnezeu, ci ca o „greșeală”, iar ei simt că „tehnologia” i-a dezamăgit. Se simt *demni* de avort, deoarece deja au făcut un efort pentru a evita să aibă un copil.

În timpul unei discuții de acest gen, trebuie să nu pierdem din vedere cum Biserica Catolică a învățat din totdeauna că folosirea contracepției este un păcat de moarte. Într-adevăr, acele cupluri care o folosesc sunt în general mai puțin fericiți decât cei care folosesc Planificarea Familială Naturală (NFP), iar cuplurile pro-contracepție au o rată mai mare de divorț decât cele care folosesc NFP.[1]

Precum se spune adeseori, „Dumnezeu întotdeauna iartă, omul câteodată, dar natura *niciodată*.”

- *Vezi capitolul 21 din Facts of Life pe DVD-ul Human Life International Facts of Life, „Contracepția” („Contraception”), pentru o explicare științifică mai în detaliu a tipurilor diferite de contracepție și pentru istoria învățăturilor Bisericii Catolice asupra acestui subiect.*

[1] *Rata de divorț a cuplurilor căsătorite din Națiunile Unite care folosesc contracepția este de un aproape 50%. Multe studii făcute celor care folosesc NFP arată o rată de divorț între 1-6% (bazat pe studiul personal al autorului care a inclus 14 grupuri mari de învățare a NFP și lideri din Națiunile Unite).*

Tabelul 1
Rata de sarcină din primul an de căsnicie pentru femeile care folosesc diferite metode de reglare a sarcinii

Metoda folosită	Rata de eșec a metodei	Rata de eșec a utilizatorului
Contraceptive adevărate		
Fără a folosi o metodă	85%	85%
Doar spermicide[B]	18%	29%
Metoda întreruperii	4%	27%
Capac cervical cu spermicid		
Femei care au copii	26%	32%
Femei care nu au copii	9%	16%
Burete contraceptiv		
Femei care au copii	20%	32%
Femei care nu au copii	9%	16%
Diafragmă cu spermicid	6%	16%
Prezervativ bărbătesc	2%	15%
Prezervativ femeiesc („Reality")[C]	5%	21%
Sterilizarea sexuală a femeii	0,5%	0,5%
Sterilizarea sexuală a bărbatului	0,1%	0,15%

A. Robert A. Hatcher, et al. Contraceptive Technology (a 18-a Ediție Revizuită) [New York: Ardent Media, Inc., 2004]. Tabelul 31-1 la pagina 792.
B. Spermicidele includ material spumos, creme, geluri, supozitoare vaginale și folii vaginale
C. Prezervativul femeiesc „Reality" este cunoscut ca „Femy" în Spania și ca „Femidom" în restul lumii.

Metoda folosită	Rata de eșec a metodei	Rata de eșec a utilizatorului
Abortive		
Pil land Minipill combinate	0,3%	8%
Low Dose OC la adolescenți	3%	10-15%
Evra Patch	0,3%	8%
NuvaRing	0,3%	8%
Femei care au copii	26%	32%
Dispozitive intrauterine (IUDs)		
ParaGard (Copper T)	0,6%	0,8%
Mirena (LNG-IUS)	0,1%	0,1%
Depo-Provera injectabil	0,3%	3%
Norplant/Lunelle Implantabil	0,1%	3%
RU-486 pilula abortivă[D]		
Planificarea Familială Naturală (NFP)[E]		
Ritm calendaristic	-	9%
Metoda Ovulației Billings (BOM)	-	3%
Metoda simpto-termală	-	2%
Metoda post-ovulație	-	1%

D. Rata anuală nu se poate aplica deoarece eficacitatea RU-486 este măsurată în funcție de uz.

E. Opt studii majore asupra eficacității metodelor tipice Planificării Familiale Naturale din anii 1990 arată o medie a ratei de eșec a utilizatorului de 2,8% (Bob Ryder și Hubert Campbell. "Natural Family Planning in the 1990s." The Lancet, 22 Iulie 1995, pagina 233; Bob Ryder. "'Natural Family Planning:' Effective Birth Control Supported by the Catholic Church." British Medical Journal, 1993; 307:723-72).

6. Depo-provera – medicament abortiv sau contraceptiv?

O femeie din parohia mea se gândește să folosească Depo-Provera. Doctorul său i-a spus că este un contraceptiv care nu pune capăt vieții umane care deja a început în pântecele ei. Care este adevărul despre Depo-Provera?

Depo-Provera face parte dintr-o clasă de hormoni steroizi care, folosind hormoni puternici, controlează sistemul reproductiv feminin. În aceeași clasă intră și dispozitivul intra-uterin (IUD), pastilele pentru controlarea sarcinii sau contraceptivele orale (OC), pilula de a doua zi (MAP) și cea de contracepție de urgență (EC), și cele implantabile (Norplant, Jadelle și Implanon).

Ingredientul activ din Depo-Provera este acetatul de depot-medroxy-progesteron (DMPA), o formă sintetică a hormonului natural, progesteron. *Upjohn Pharmaceuticals* este corporația care produce Depo-Provera. Conform prospectului Upjohn care conține informații pentru utilizatorul ce folosește Depo-Provera, componentul „inhibă secreția de gonadotropine care, la rândul lui, previne maturarea folicului și ovulația, rezultând subțierea endometrului. Aceste acțiuni produc efectul contraceptiv."[1]

Prospectul mai spune despre Depo-Provera că:

- „[Are un] efect contraceptiv produs prin inhibarea secreției de gonadotropine (FSH, LH), care previne maturarea foliculului și ovulația;" și
- „Suprimă endometrul (membrana mucoasă care căptușește uterul) și schimbă mucusul cervical. "

Cu alte cuvinte, Upjohn recunoaște că Depo-Provera acționează ca medicament abortiv.

Contraceptive Technology confirmă în mod autoritar că Depo-Provera are un mod triplu de acțiune: inhibă ovulația și îngroașă mucusul cervical (amândouă acțiuni fiind contraceptive), dar și alterează endometriul (membrana care căptușește uterul) încât gradul de receptivitate față de blastocist (viața umană în stadiul primordial) este scăzut semnificativ.

[1] *Patient information brochure. "Now Available in the U.S.: Depo Provera Contraceptive Injection." Upjohn Pharmaceutical Company, Decembrie 1992.*

Conform *Contraceptive Technology*, „Alte acțiuni contraceptive includ dezvoltarea unui endometru superficial și atrofic (subțiat)...”

Când Depo-Provera funcționează prin nepermiterea implantării individului nou conceput, este un abortiv.[1]

7. Sterilizarea pentru protejarea sănătăţii mamei

O femeie de 35 de ani din parohia mea are șase copii și o stare de sănătate precară. Doctorul său i-a recomandat să recurgă la legarea trompelor deoarece este foarte probabil că o nouă sarcină să-i pună viața în pericol. Ar trebui să o sfătuiesc să continue sterilizarea deoarece copii săi au nevoie de ea?

În afara cazului când o femeie suferă de o boală fatală ce îi afectează direct organele reproductive, nu se cunoaște nici o condiție medicală care să se înrăutățească din cauza unei sarcini; dar bineînțeles, sarcina poate deveni mai periculoasă și provocatoare dacă femeia nu își ia precauțiile clinice necesare condiției sale de sănătate pre-existente.

Acest lucru, că sarcina nu pune sănătatea în pericol, a fost recunoscut de medici profesioniști încă din 1955:

- Medicul reformat care se ocupa cu avorturi, Bernard Nathanson, a spus în 1990 că „Situația unde viața mamei depinde de continuarea sarcinii nu mai este o realitate clinică. Având statutul medicinei moderne, acum putem ajuta cu succes orice femeie însărcinată, indiferent de afecțiunea ei medicală, pentru a ajunge la sfârșitul natural al oricărei sarcini: nașterea unui copil sănătos.”[2]
- „Tatăl Fetologiei”, Hymie Gordon, M.D., a spus că „În mai mult de 25 de ani de practică medicală, am ajuns să învăț că dacă o femeie este îndeajuns de sănătoasă să rămână însărcinată, este și îndeajuns de sănătoasă să își ducă

[1] *Robert A. Hatcher, et al. Contraceptive Technology (a 18-a Ediție Revizuită) [New York: Ardent Media, Inc.], 2004. Capitolul 20, “Depo Provera Injections, Implants, and Progestin Only Pills (Minipills),” paginile 461-494.*

[2] *Bernard Nathanson, M.D. Afirmație scrisă către Comitetul Afacerilor de Stat al Camerei Reprezentanților Idaho, 16 Februarie 1990*

sarcina la bun sfârșit – indiferent oricărei boli de inimă sau de ficat, indiferent aproape oricărei boli."[1]

- Dr. Jasper Williams Jr., din Spitalul Bernard din Chicago, fost președinte al Asociației Medicale Naționale, a spus că „Doctorii au acum instrumentele și cunoștința pentru a trata aproape orice boală pe care pacienta ar putea să o aibă, indiferent dacă este însărcinată sau nu, fără a întrerupe sarcina."[2]
- Fostul Chirurg General al Națiunilor Unite, Dr. C. Everett Koop, a spus că „Argumentul „pentru-viața-mamei" se află la suprafața oricărei discuții despre avort. Faptul când într-adevăr avortul este necesar pentru salvarea vieții mamei este, de fapt, atât de rar, încât se poate considera aproape non-existent."[3]

Un doctor care recomandă sterilizarea este adesea atent la contestația de malpraxis. Pentru mulți medici de obstetrică-ginecologie, situația ideală, din punct de vedere al riscului financiar, este să aibă sarcini doar între pacientele tinere și sănătoase, iar acest factor motivează de multe ori deciziile lor medicale.

Sterilizarea unei femei (sau a unui bărbat) pentru scopul de a face persoana sterilă în absența unei boli mortale ce infectează organele reproductive în cauză, este un păcat grav.

Principiul de „efect dublu", care este mai complet descris la întrebarea 22, se aplică sterilizării sexuale. Principiul spune că, din punct de vedere moral, este admisibilă recurgerea la această acțiune care produce efecte bune, dar și rele, atunci când *toate* cele cinci condiții enumerate mai jos sunt îndeplinite:

A. Obiectul acțiunii care trebuie executate trebuie să fie bun în sine, sau cel puțin neutru din punct de vedere moral

B. Efectul bun trebuie să nu fie rezultatul efectului rău, ci trebuie să fie dat direct de acțiunea în sine.

C. Efectul rău trebuie să nu fie *dorit* în sine, ci doar *permis*.

---

[1] *Cuvântare din 15 Octombrie 1974.*

[2] *Cuvântare din 19 Octombrie 1981.*

[3] *Everett Koop, M.D. The Right to Live, the Right to Die [Toronto, Canada: Life Cycle Books], 1991, pagina 61.*

D. Trebuie să existe un motiv foarte bine întemeiat pentru a permite efectului rău să se întâmple.

E. Nu există nicio altă alternativă disponibilă pentru a rezolva problema.

Ca exemplu, dacă o femeie care nu este însărcinată trebuie să aibă o histerectomie pentru[1] îndepărtarea uterului canceros ce reprezintă un pericol, acest lucru va rezulta sterilizarea ei, dar nu este un act păcătos (considerând că toate condițiile enumerate mai sus sunt îndeplinite).

Dar, dacă scopul operației nu este de a vindeca sau proteja sănătatea acesteia, ci de a o steriliza direct, atunci acest act este unul extrem de rău și întotdeauna un păcat de moarte.

Dacă un cuplu căsătorit are un motiv serios pentru care dorește evitarea unei sarcini, ei ar trebui să folosească metoda post-ovulație a Planificării Familiale Naturale, care permite relații matrimoniale în timpul fazei complet infertile a ciclului, care are o rată anuală de 99% în evitarea sarcinii.

- *Vezi capitolul 3 din Facts of Life pe DVD-ul Human Life International Facts of Life, „Excepții de sănătate pentru avort" („Health Exceptions for Abortions"), pentru o explicare științifică și teologică mai detaliată a „efectului dublu" și a violului, incestului, eugeniei și a excepțiilor de sănătate a mamei pentru avort.*

8. Sterilizarea la o vârstă mai înaintată

Un cuplu din parohia mea au vârsta în jur de patruzeci de ani. Ei au cinci copii. Cu trei ani în urmă, au avut un copil cu dizabilități, iar acum doresc să știe dacă unul din ei poate fi sterilizat deoarece ei cred că probabilitatea de a avea un alt copil cu dizabilități la vârsta lor este foarte mare.

În general, când nu există un istoric în familie, riscul actual de a avea un bebeluș cu un defect din naștere este de fapt foarte scăzut:

[1] *Papa Paul VI, Encyclical Humanae Vitae (¶14), 25 Iulie 1968; și Papa Pius XII, "Allocution to Midwives," (¶27), 29 Octombrie 1951.*

Riscul de defecte fetale la naștere în funcție de vârsta mamei

Vârsta mamei	Riscul pentru Sindromul Down[A]	Riscul total al tuturor anomaliilor genetice[B]	% bebelușilor sănătoși
15	0,03% (1 din 3333)	0,22% (1 din 455)	99,78%
20	0,05% (1 din 1867)	0,33% (1 din 306)	99,67%
25	0,08% (1 din 1296)	0,47% (1 din 213)	99,53%
30	0,11% (1 din 900)	0,68% (1 din 148)	99,32%
35	0,28% (1 din 360)	1,69% (1 din 59)	98,31%
40	0,92% (1 din 109)	5,61% (1 din 18)	94,39%
45	1,10% (1 in 91)	6,71% (1 din 15)	93,29%

H. Revista Hippocrates, Mai/Iunie 1988, paginile 68 și 69, și 21 Martie 1980, scrisoare de la Hymie Gordon, M.D., Președinte, Departamentul de Medicină Genetică al Clinicii Mayo, către Nona Aguilar.

I. Include incidența Sindromului Down, deficiența de enzime de antitripsină, talasemia alpha, talassemia beta (anemia Cooley), fibroza chistică, distrofia musculară Duchenne, sindromul fragil „X", hemofilia, anencefalia, spina bifida, boala de rinichi polichistic, anomalii de cromozom sexual, siclemia, boala Tay-Sachs, trisomia 13 (Sindromul Patau) și trisomia 18 (Sindromul Edwards).

Dacă există un istoric recent al familiei cu defect particular din naștere, în special al unui copil de dinainte, probabilitatea de repetare a aceluiași defect din naștere pentru următorul copil este câteodată mult mai mare decât prezentat anterior. Cu toate acestea, acest lucru depinde de condiția specifică.

Faptul că mulți doctori de obstetrică-ginecologie preferă „să joace" sigur, deoarece primele de asigurare pentru malpraxis sunt foarte mari, este deplorabil dar de înțeles. Acest lucru înseamnă că adesea, ei exagerează riscul defectelor din naștere, în special pentru cuplurile mai în vârstă.

Biserica Catolică a învățat dintotdeauna că mutilarea trupului, a templului Spiritului Sfânt, este un păcat mare.

Biserica condamnă sterilizarea sexuală pentru același motiv pentru care ea s-ar împotrivi unei persoane care vrea să își taie degetele.

În adresarea sa către Congresul de Urologie din 8 Octombrie 1953, Papa Pius XII a subliniat condițiile specifice sub care sterilizarea (sau oricare altă mutilare corporală de același gen) poate fi efectuată:

Trei lucruri condiționează permisiunea morală a unei operații chirurgicale care necesită o mutilare anatomică sau funcțională:

1. conservarea sau funcționarea unui organ particular provoacă o daună considerabilă sau constituie o amenințare pentru întreg organismul (acesta este „principiul totalității”);

2. această daună nu poate fi evitată, sau cel puțin diminuată notabil, cu excepția amputării în cauză, iar eficacitatea sa este foarte bine asigurată; și

3. poate fi prevăzut în mod rezonabil că efectul negativ, numit, mutilarea și consecințele sale, vor fi compensate de efectul pozitiv: excluderea daunei asupra întreg organismului, atenuarea durerii, etc.

(În privința sterilizării) condițiile care ar justifica dispunerea unei părți în favoarea întregului, în virtutea principiului totalității, lipsesc. Deci, nu este permisibilă lucrarea pe oviducte sănătoase dacă viața sau sănătatea (fizică) a mamei nu este amenințată de existența lor în continuare.

Enciclica Humanae Vitae a Papei Paul VI din 1968 (¶14) reține faptul că sterilizarea și avortul trebuie condamnate egal:

... întreruperea directă a procesului generativ deja început, și, pe deasupra, avortul dorit direct și obținut, chiar și pentru motive terapeutice, sunt lucruri ce trebuie complet excluse ca mijloace licite de regulare a nașterii. La fel pentru excludere, precum autoritatea învățăturii Bisericii a declarat frecvent, este sterilizarea directă, fie perpetuă sau temporară, fie pentru bărbat sau pentru femeie.

- *Vezi Catehismul Bisericii Catolice, ¶2399.*
- *Vezi capitolul 3 din Facts of Life pe DVD-ul Human Life International Facts of Life, „Excepții de sănătate pentru avort" („Health Exceptions for Abortions"), pentru o explicare științifică și teologică mai detaliată a violului, incestului, eugeniei și a excepțiilor de sănătate a mamei pentru avort, contracepție și sterilizare.*

9. Conştiinţă şi contracepţie

O femeie din parohia mea are un master în teologie. Ea mi-a spus că a studiat profund topicul contracepției, inclusiv învățăturile Bisericii pe acest subiect. Ea susține că, după ce a studiat, conștiința ei îi spune că poate folosi controlul nașterii de bună credință. Eu știu că Biserica Catolică învață că contracepția este un păcat de moarte, dar de ce este greșit?

Biserica Catolică învață că unele acțiuni sunt „intrinsec de rele." Acest lucru înseamnă că nici o lege făcută de om (sau chiar de Biserică) nu le poate face să fie morale, nici un guvern, nici o organizație sau nici o persoană nu poate spune că aceste acțiuni sunt „bune", indiferent cât de multe raționalizări complicate ar putea oferi. Îngăduirea răului, chiar sub pretextul de a face bine, întotdeauna duce la mai mult rău, iar acest lucru este ilicit.

Acei oameni care declară că „conștiința" lor le permite să facă ceva păcătos, înțeleg complet greșit rolul conștiinței omului, care este de a atesta legea morală, nu de a fi sursa moralității. În alte cuvinte, conștiința este un elev, nu un profesor. Oamenii care folosesc „conștiința" pentru a justifica o acțiune intrinsec de rea spun în esență non serviam sau „Eu nu voi servi."

Arhiepiscopul Charles Chaput al Arhidiecezei din Denver, subliniază clar rolul conștiinței în scrisoarea sa pastorală din 1998 intitulată A vieții omenești:

Catolicii, ca toți ceilalți oameni, sunt mereu obligați să își urmeze conștiința – asupra controlului nașterii și asupra oricărui alt aspect. Dar nu aici este problema. Problema stă în formarea conștiinței unui individ. O persoană care își urmează conștiința dorește să facă binele și să evite răul. ...

Adevărul este obiectiv. În alte cuvinte, este real, este independent de noi, și există fie ca ne place sau nu. Deci, conștiința nu poate inventa ce e bine și ce e rău. Mai degrabă, conștiința este pentru a descoperi adevărul binelui și al răului, ca apoi să ne facem judecata personală asupra adevărului odată găsit. Învățăturile Bisericii asupra regulării nașterilor, precum toate învățăturile sale morale, este un ghid sigur al formării conștiinței noastre conform adevărului. Pentru că noi avem certitudinea credinței, precum Vatican II ne amintește, că învățăturile Bisericii asupra subiectelor precum credința și cele morale sunt „nu doar cuvântul oamenilor, ci cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu" (Lumen Gentium, ¶12).

Prea des, noi folosim „constiinta" ca un sinonim pentru preferința personală, un fel de pious alibi pentru a face ceea ce vrem sau pentru a alege calea cea ușoară. Însă, terminăm doar prin a-i răni pe ceilalți sau pe noi înșine (evidențiere în original).

Oamenii care spun că își pot face propria părere despre moralitatea sexuală, nu au conștiințe *informate* – ei au conștiințe *malformate*. Ce spun ei cu adevărat este „Dacă eu mă simt confortabil cu această acțiune, atunci totul este în regulă." Devenind confortabili cu păcatul– este începutul unui cancer mortal al sufletului care duce direct la un relativism moral, care înseamnă crearea propriilor noastre seturi de reguli precum înaintăm în viață. *Catehismul* ne spune că *„Educația conștiinței este indispensabilă pentru oamenii care sunt supuși influențelor negative și tenante spre păcat, ca să prefere judecata lor și să refuze învățăturile oficiale"* (¶1783).

Biserica Catolică a învățat *dintotdeauna* că contracepția este un păcat de moarte, pentru că nu doar divizează spermatozoidul de ovul, dar și îndepărtează soțul față de soție și pe amândoi de Dumnezeu. De fapt, orice denumire Protestantă de pe Pământ a

învățat că contracepția este extrem de păcătoasă până la Conferința Anglicană Lambeth din 1930. Dauna provocată de contracepție poate fi văzută acum prin faptul că oricare ramură principală a denumirilor Protestante acceptă acum contracepția – iar fiecare dintre acestea este acum pe moarte.

Contracepția este de asemenea imorală din diferite puncte de vedere *seculare*, deoarece ea erodează agresiv societatea, mariajul și familia, precum și respectul pentru viața umană:

10. Contracepția eșuează frecvent – mai mult de două milioane de ori în fiecare an doar în Națiunile Unite. Precum, în primul rând, părinții au încercat să evite să aibă un copil, ei se simt demni de a avea un avort, deoarece ei se simt ca victime a unei tehnologii eșuate. Aproape *două treimi* din femeile care au făcut avort în Statele Unite ale Americii foloseau contracepția când au rămas însărcinate.[1] Aceasta este cea mai directă cale prin care contracepția duce la avort.
11. Contracepția face ca soția să fie dispusă continuu soțului din punct de vedere sexual, astfel diminuând funcționalitatea altor căi de comunicare. Multe studii au arătat că acele cupluri căsătorite care folosesc contracepția au o rată de divorț aproape de 50%, în timp ce cele care folosesc Planificarea Familială Naturală (NFP) au rata de doar aproximativ 3%.[2]

➢ *Pentru lectură suplimentară asupra acestui topic, vezi următoarele care se află pe DVD-ul Human Life International Facts of Life; (1) Gaudium et Spes, ¶16-17, 50; (2) Veritatis*

---

[1] *Stanley K. Henshaw și Jennifer Van Vort. "Abortion Patients 1994-1995: Characteristics and Contraceptive Use." Family Planning Perspectives, Iulie/August 1996, paginile 140-143; Rachel K. Jones, Jacqueline E. Darroch și Stanley K. Henshaw. "Contraceptive Use Among U.S. Women Having Abortions in 2000-2001." Perspectives on Sexual and Reproductive Health, Noiembrie/Decembrie 2002, paginile 294-303*

[2] *United States Census Bureau. Reference Book and Guide to Sources, Statistical Abstract of the United States [Washington, D.C.: U.S. Government Printing Office], Ediția 2008. Tabelul 1302, "Marriage and Divorce Rates, by Country: 1990 to 2005." Întregul abstract statistic este disponibil online pe www.census.gov/compendia/statab/. Pentru rata de divorț a celor care folosesc NFP: Sondajul autorului asupra 14 grupuri de învățare majore naționale și lideri din Națiunile Unite. Media este de 3% (toate numerele apărute în sondaj variază între 1-6%)..*

Splendor, ¶61-62; și (3) Catehismul Bisericii Catolice, ¶1751, 1778, 1780, 1783, 1790 și 2370.

10. Contracepţia pentru adolescenţii „care o fac oricum”

Îmi pare rău să o spun dar multe dintre persoanele tinere din parohia mea au doar puțină, sau chiar deloc, disciplină proprie. Ei urmează exemplele colegilor lor, chiar a partenerilor în multe cazuri și se angajează liber în diferite tipuri de activitate sexuală. Deoarece ar fi tragic pentru o fată tânără să înfrunte a avea un copil, sau mai rău, un avort, putem noi preoții să privim dintr-o altă direcție dacă ele folosesc contracepția? Până la urmă, tinerii se vor implica în relații sexuale oricum, deci măcar să fie în siguranță.

Toți oamenii – și în special tinerii – trăiesc precum noi ne creăm așteptările asupra lor.

Din păcate, ei trăiesc și sub așteptările noastre. Ei privesc la oamenii mai în vârstă, pentru îndrumare și exemplu, fie că doresc sau nu să recunoască. Dacă îi tratăm ca și când ei nu sunt cu nimic mai buni decât animalele și asumăm simplu că ei oricum vor păcătui trupește, deci le dăm prezervativele, atunci este normal că ei vor face sex. Este foarte simplu.

Adesea, oamenii spun că oferirea variantelor de control al sarcinii către adolescenți în timpul școlii sau orelor, aceștia nu vor ajunge la un comportament sexual. Acest lucru este ilogic, ca și când am spune ca dacă le dăm mașini, aceștia nu vor ajunge să le conducă.

Dacă punem accentul că avem așteptări mari de la tineri, că trupurile lor sunt temple ale Spiritului Sfânt, că noi știm că ei vor face alegerile corecte, aceștia, mai degrabă se vor abține de la sex și vor evita toate grijile teribile și problemele care acompaniază activitatea sexuală înainte de căsătorie.

Dacă noi ne așteptăm doar puțin din partea tinerilor, atunci aceasta este ceea ce ei ne vor oferi. Dacă avem așteptări mari, ei ne vor oferi acestea.

Părinții au o influență mai mare asupra copiilor lor decât religia, prietenii sau școala. Din nefericire, în lumea de astăzi, părinții oferă adesea exemple greșite copiilor. Ca o regulă, părinții care folosesc contraceptive vor duce la a avea copii adolescenți care vor săvârși adulter.

Biserica Catolică suferă de impactul unei generații care nu cunoaște catehismul, iar noi ar trebui să ne recâștigăm copiii din lumea care transmite mesajul suprem că „Dacă se simte bine, fă-o." Aceasta este o misiune mare care va dura o generație sau chiar mai mult, dar nu merită întreaga luptă salvarea a milioane de suflete? Nu trebuie niciodată să disperăm.

Un recurs practic, mai degrabă decât religios, funcționează de obicei cel mai bine cu adolescenții, deoarece mulți dintre ei cred că se pot bucura de viață acum și se pot ocupa de religie și dispoziția sufletelor lor după câteva decade din viața lor.

Cea mai bună metodă pentru a ajunge la persoanele tinere este antrenarea altor persoane tinere în castitate, pe care apoi să o împărtășească cu prietenii lor în cadrul seminariilor sau a altor evenimente.

O metodă efectivă de a îndepărta adolescenții de sexul înainte de căsătorie, de avort și contracepție este prin a le arăta cum recurgerea la asemenea activități le aglomerează mințile cu griji împovărătoare și apăsătoare.

Adolescenții care practică castitatea nu au următoarele griji copleșitoare:

- Sarcina „nedorită" și datoria de a fi mamă singură;
- Boli cu transmitere sexuală (STDs) și AIDs;
- Pierderea respectului de sine;
- Pierderea reputației;
- Grija despre ceea ce vor crede părinții;
- Teribilele efecte secundare ale contracepției și medicamentelor abortive;
- De unde vor strânge bani pentru un avort și impactul sever fizic și emoțional;
- Creșterea singură a copiilor în sărăcie;
- Dificultatea în găsirea unui bun soț sau a unei soții bune; si, cel mai important,

- Frica de pierdere a sufletului!

În contrast, adolescenții care sunt caști nu suferă de aceste griji si probleme teribile și sunt liberi să își urmeze drumul pe o scară mult mai mare – să se gândească la educație, la viitor și în primul rând la Dumnezeu.

11. Planificarea familială naturată şi un soţ alcoolic

O femeie tânără, căsătorită, din parohia mea dorește să folosească Planificarea Familială Naturală, însă soțul ei bea des și îi cere acesteia relații sexuale în timpul perioadei când ea este fertilă. Ea a avut trei copii în decursul a patru ani, iar acum îi este greu să întrețină familia fără sprijinul soțului. Ar putea totuși să folosească o metodă de contracepție, ca o barieră pentru perioada când este fertilă?

Chiar crede cineva că situația unei soții, care se face în continuu disponibilă din punct de vedere sexual soțului iresponsabil, s-ar putea îmbunătății? Tot ceea ce ea face este permiterea completă a comportamentului său disprețuitor, lăsându-l să continue. Nu aceasta este calea de tratare a unui bătăuș sau a unui om beat.

Beția este un păcat de moarte, iar noi nu putem folosi un păcat de moarte pentru a acoperi altul. Dacă situația necesită intervenția preotului sau a credincioșilor din parohie, atunci acesta este drumul care trebuie urmat. Fie se va purta o discuție fermă cu soțul chiar de către soție, (sau) de către prietenii lui(,) sau chiar și de alți bărbați catolici (vezi Matei 18, 15-17). Această problemă implică problema dreptății – nu doar pentru soție și copii săi, ci și pentru soț. Prin permiterea soțului de a continua acest obicei se va ajunge doar la o suferință nespusă și, cel mai probabil, la eventuala despărțire a familiei. Comunitatea și Biserica trebuie să vină în ajutorul familiei în acest caz, însă păstrând foarte atent principiile de caritate și confidențialitate.

Dacă discuțiile purtate cu soțul nu dau roade, pentru binele soției și a copiilor ar putea fi necesară despărțirea lui de familie.

Aici resursele unei parohii unite pot fi folosite pentru a oferi suport victimelor comportamentului inadecvat.

Deci principiul, este modificarea comportamentului soțului, nepermiterea continuării acțiunilor rele. Folosirea contracepției doar va face situația mai gravă. Slujba noastră este de a readuce soțul către Dumnezeu, nu de a îndepărta soția de El.

12. „Pilula de a doua zi" şi violul

Un spital catolic din localitate oferă „pilula de a doua zi" (Planul B) femeilor care au fost violate. Este aceasta metodă de acțiune conform învățăturilor catolice?

Barr Pharmaceuticals fabrică pastilele „Planul B", iar pamfletul pentru consumatori spune că: „Acest produs funcționează în mare parte prin prevenirea ovulației (eliberarea ovulului). El ar putea să și prevină fertilizarea ovulului eliberat (întâlnirea dintre spermatozoid și ovul) sau atașarea ovulului fertilizat în uter (implantarea)."

Dacă un medicament funcționează prin prevenirea unei ființe umane proaspăt create de a se atașa peretelui uterului, acesta funcționează ca un medicament abortiv.

Acest fapt a dus, în Octombrie 2000, la emiterea unei publicații a Academiei Pontificale pentru viață care spune: „... dintr-un punct de vedere al eticii, aceeași ilegalitate absolută a procedurii abortive se aplică și distribuirii, prescrierii și folosirii pastilei de a doua zi. Toți aceia care, fie cu intenție sau nu, cooperează direct cu această procedură, sunt de asemenea responsabili moral pentru ea."[1]

Deci, ar trebui să tratăm medicamentul abortiv Planul B „pilula de a doua zi", supranumită „contraceptivul de urgență" în aceeași manieră precum am face cu Depo-Provera, pilula de control a nașterii (OC), Norplant și dispozitivul intrauterin (IUD). Toate

---

[1] *Pontifical Academy for Life. "Statement on the So-Called 'Morning-After Pill'," 31 Octombrie 2000. Acest document este disponibil si pe DVD-ul Human Life International's Facts of Life.*

acestea funcționează pentru a sfârși viața unei ființe umane aflate în primele stagii de dezvoltare, iar acest lucru este inadmisibil.

13. „Impunerea valorilor mele" privind contracepția

O persoană din parohia mea a spus că, preot fiind, ar trebui să predic Evanghelia și să nu impun valorile personale enoriașilor mei despre învățăturile catolice asupra contracepției și a altor subiecte legate de sexualitate. Ce ar trebui să îi răspund?

Preoților cărora le pasă de statutul sufletelor oamenilor din parohiile lor, le este adesea dificil să predice împotriva galaxiei de păcate de moarte sexuale, care includ adulterul, homosexualitatea, desfrâul, contracepția, sterilizarea, masturbarea, pornografia și divorțul.

Cu toate acestea, este în siguranță să spunem că aceste păcate sexuale duc la pierderea mai multor suflete decât oricare alt tip de păcate. Din acest motiv, este *datoria* ta ca preot să vorbești despre aceste valori.

Să clarificăm un lucru: chiar dacă acestea sunt cu certitudine valorile *tale* (precum ar și trebui să fie), ele sunt, mai presus de toate, valorile eterne ale lui Isus Cristos, ale Bisericii Sale precum și valorile Sfintei Evanghelii.

Mulți preoți, în special cei din Vest, au decis să nu „facă apele tulburi", și astfel nu vorbesc despre asemenea subiecte sensibile. Cu siguranță, dacă preotul evită să vorbească despre aceste lucruri, enoriașii săi se vor simți mai confortabil – dar astfel, el își face adevărata datorie? Ar trebui să se întrebe pe sine ce obstacole creează el împotriva Diavolului, care nu dorește nimic altceva decât o Biserică tăcută.

Când o persoană îți spune cu furie să nu îți „impui valorile personale" asupra unui subiect particular, cu siguranță ai atins un punct sensibil. Poate, ai putea să te oferi pentru a avea o întâlnire cu acea persoană pentru a afla de ce el/ea a reacționat într-o

manieră atât de negativă. Acest lucru duce adesea la vindecare și căință.

- *Pentru o selecție mare de materiale utile pentru asistarea unui preot în a predica liber împotriva avortului și a altor lucruri păcătoase, vizitează website-ul Preoților pentru Viață la www.priestsforlife.org*

14. Planificarea familială naturală – „control catolic al naşterilor"

Am ascultat la radio un argument între o femeie catolică și o femeie care lucrează la o organizație pentru planificare familială. Ea a spus că Planificarea Familială Naturală a fost aprobată de Biserica doar pentru a fi „o formă catolică de control al sarcinii". Are dreptate în acest sens?

Diferența dintre contracepția artificială și Planificarea Familială Naturală (NFP) se află în întregime în atitudinea pe care o au soțul și soția. Când un cuplu folosește contracepția, ei îi spun lui Dumnezeu: „Vom încerca să Îți frustrăm dorința dacă este a ne dărui un copil, și vom lua măsuri pentru a nega (prin avort) dacă Tu ne vei da *cu adevărat* un copil."

Când un cuplu folosește NFP, ei spun defapt: „Vom lăsa fiecare act al nostru după căsătorie să fie după voia Ta, indiferent dacă probabilitatea contracepției este mare sau nu(,) și vom respecta darul Tău minunat al fertilității exact în forma prin care ne-ai dat-o."

În *Familiaris Consortio* (¶32), Papa Ioan Paul II a explicat că diferența fundamentală între contracepție si NFP stă în percepția lumii , a oamenilor care o folosesc:

.. reflecția teologică este capabilă să perceapă și este chemată spre a studia mai departe diferența, antropologică și morală, dintre contracepție și recursul către ritmul ciclului: Este o diferență mult mai mare și mai adâncă decât se crede în mod normal, una care implică analiza finală a două concepte incompatibile: a ființei și sexualității umane. Alegerea ritmului natural implică acceptarea ciclului persoanei, care este al femeii și deci, implică acceptarea

dialogului, a respectului reciproc, a responsabilității împărțite precum și a controlului propriu. Acceptarea ciclului și a dialogului înseamnă recunoașterea spirituală și corporală a caracterului uniunii conjugale precum și recunoașterea trăirii unei iubiri personale cu fidelitatea cerută. În acest context, cuplul ajunge să trăiască uniunea conjugală îmbogățită cu acele valori ale tandreței și afecțiunii, care constituie sufletul din interiorul sexualității umane și sub dimensiunea fizică. În acest mod, sexualitatea este respectată și promovată în adevărata si completa sa dimensiune umană și nu este niciodată „folosită" ca un „obiect" care, prin doborârea unității personale a sufletului și a trupului, lovește însăși creația lui Dumnezeu la nivelul celei mai adânci interacțiuni a naturii și persoanei.

Humanae Vitae (¶16) explică faptul că diferența dintre practica contracepției și a Planificării Familiale Naturale constă în faptul că NFP cooperează cu sistemul uman de reproducere precum Dumnezeu l-a creat, în timp ce contracepția încearcă să îl domine și să îl supună:

Biserica rămâne coerentă cu ea însăși când permite recurgerea la perioadele infertile, în timp ce condamnă, ca fiind mereu ilegală, folosirea directă a mijloacelor contrare fecundării, chiar dacă o asemenea folosire ar fi susținută de motive care pot părea oneste și serioase. În realitate, există diferențe esențiale între cele două cazuri: în primul, cuplul căsătorit folosește legitimat utilizarea unei dispoziții naturale; în celălalt caz ei se împotrivesc desfășurării proceselor naturale. Este adevărat că, în ambele cazuri, cuplul căsătorit este are aceeași dorință pozitivă de a evita să aibă copii pentru motive plauzibile, căutând siguranță în evitarea apariției unui copil; dar este adevărat și că doar în primul caz el este capabil să renunțe la folosirea actului conjugal în perioadele fecunde când, doar din motive îndreptățite, procrearea nu este oportună, în timp ce poate folosi perioada infertilă pentru a-și manifesta afecțiunea și pentru a-și proteja fidelitatea mutuală. Făcând asfel, cuplul dovedește o iubire cu adevărat și integral onestă.

15. Contracepția și familia foarte săracă

În parohia mea urbană există un cuplu căsătorit foarte sărac care abia trăiește de pe o lună pe alta, chiar dacă amândoi soții lucrează, el ca șofer de taxi cu jumătate de normă, iar ea ca spălătoreasă. Am fost la casa lor, care nu este nimic mai mult decât o colibă neprimitoare cu o podea murdară. Nu au copii, iar, în opinia mea, pentru mulți ani de acum încolo sau poate niciodată nu vor fi capabili să susțină un copil. Cum îi pot sfătui?

Biserica Catolică a permis întotdeauna folosul perioadelor infertile pentru a evita copiii pentru motive autentic serioase. Papa Paul VI a spus în minunata enciclică Humanae Vitae (¶10, 16) că: *În conformitate cu condițiile fizice, economice, psihologice și sociale, paternitatea și maternitatea responsabilă este exercitată fie de decizia deliberată și generoasă de a întemeia o familie numeroasă sau de decizia luată din cauza unor motive majore și cu respect față de legea morală, de a evita la un moment dat, sau chiar pentru o perioadă nedeterminată, o nouă naștere ... Dacă, atunci, există motive serioase de a amâna nașterile, care derivă din condițiile psihice sau psihologice ale soțului și a soției, sau din condiții externe, Biserica învață că atunci este licită considerarea ritmului natural imanent în funcțiile generative, pentru folosul mariajului doar în perioadele infecunde și prin această cale să se reguleze nașterea fără a ofensa principiile morale care au fost enumerate mai devreme.*

Unii oameni care nu înțeleg învățăturile Catolice oferă impresia că Biserica dorește ca toate cuplurile să aibă atât de mulți copii cât este posibil din punct de vedere fizic, dar acest lucru nu este adevărat. Biserica roagă cuplurile căsătorite să rămână mereu deschise darului vieții, dar niciodată nu cere imposibilul din partea acestora.

Răspunsul adevărat la întrebarea referitoare la ce constituie un impediment *serios* pentru a avea mai mulți (sau oricâți) copii are rădăcina în onestitate și o conștiință formată la propriu. Unii oameni, care nu au virtutea curajului și a sacrificiului propriu, interpretează oricare și toate motivele ca fiind „serioase.”

Adevărații adepți ai lui Cristos pot fi mai bine informați în evaluarea situațiilor lor personale prin lumina legii morale naturale și prin învățătura Bisericii, precum și prin îndrumarea preotului care înțelege pe deplin învățăturile Bisericii referitoare la moralitatea sexuală.

Capitolul 2

Avortul

16. Defectele fatale din naștere și avortul

Un cuplu din parohia mea mi-a dezvăluit că au făcut o testare prenatală și au descoperit că copilul lor nenăscut este un băiat cu Trisomia 18. Acest lucru înseamnă că el va muri repede după naștere. Ar fi admisibil pentru soție să facă avort în acest caz extrem, în loc să aducă pe lume un bebeluș care oricum va muri doar la ore distanță de la naștere și va cauza mulă durere și suferință familiei?

Fără îndoială acesta este un caz tragic și extrem.

Cu toate acestea, noi nu trebuie să ne lăsăm emoțiile să ne conducă. Ca și catolici, credem că copilul nenăscut este un om, indiferent de condiția sa fizică sau mentală. Și de asemenea, credem că a avea un handicap – chiar unul sever – nu îl face mai puțin om, indiferent de condiția sa fizică sau mentală. Acest lucru înseamnă ca avortul pentru defecte din naștere, sau eugenii, nu pot fi niciodată justificate. Când un cuplu descoperă că copilul său va avea un handicap, acest proces natural oferă inițial un sentiment de pierdere și durere. Indiferent de acestea, familia poate să ajungă la acceptare, dacă vor primi ajutor de la alții care au străbătut deja această cale, și dacă sunt sprijiniți prin rugăciune și ajutor material.

Trebuie să ne oprim pentru un moment și să ne întrebăm care este cea mai iubitoare metodă de a face față acestei situații: Să permitem copilului să moară în brațele părinților sau în brațele instrumentelor chirurgicale nemiloase cu lame ascuțite ale medicului care se ocupă cu avorturi?

Lumea noastră celebrează perfecțiunea și frumusețea. Vedem constant imagini cu femei frumoase și bărbați chipeși în reviste, în filme și la televizor. Ne pierdem abilitatea de a vedea drăgălășenia

pe fața unui copil cu handicap care poate nu ajunge la standardele noastre de frumusețe. A omorî pe cineva doar pentru că el sau ea este mai puțin perfect înseamnă a respinge și fața agresată și umbrită a lui Cristos. El a fost cel mai frumos când a suferit pentru noi, părinții sunt cei mai frumoși când suferă și se sacrifică de dragul copilului lor cu handicap.

Dacă părinții unui copil nenăscut l-au dorit până au descoperit că este cu handicap, ei ar face doar o pură și simplă discriminare. Discriminarea este incompatibilă cu învățătura catolică, deoarece constă în a fi împotriva unei persoane doar pentru că este diferită. În ochii lui Dumnezeu, toți suntem egali din cauza umanității noastre.

A judeca o persoană după handicapul ei înseamnă a o vedea ca un bun material, nu ca o persoană cu o valoare intrinsecă. Domnul nostru Isus Cristos l-a îmbrățișat pe cel sărac, pe cel handicapat, pe cel deformat, pe cel bolnav. Dacă noi I-am urma exemplul, ar trebui să facem la fel.

Dintr-un punct de vedere practic, acest mod eugenic de gândire trimite un mesaj îngrozitor celorlalți copii, în special dacă ei sunt handicapați. Vor deduce curând că ei ar fi fost înlăturați (sau încă ar putea fi) dacă nu ar fi atins standardele de perfecțiune ale părinților.

Societatea, în general, găsește tot mai ușor să îi elimine pe cei cu handicap. Cu treizeci de ani în urmă încă ne-a păsat de cei mai slabi decât noi. Acum, 90% din bebelușii nenăscuți cu Sindromul Down sunt avortați, și testarea genetică duce la cât mai multe avorturi eugenice pentru handicapuri mai mici și mai neimportante, precum surzirea. De fapt, mai mult de un milion de bebeluși din întreaga lume sunt avortați în fiecare an pentru „handicapul” de a fi fete!

17. Violul, incestul și avortul

(17a) Recent am avut o tragedie teribilă în parohie. O fată de 18 ani a fost bătută brutal și violată, rămânând gravidă. Familia ei o presează mult să facă avort, și îmi spun mie să stau departe de ceea ce îi privește pe ei. Până acum, fata

rezistă presiunilor. Cum o pot ajuta să protejeze viața bebelușului său?

(17b) O fată de 15 ani din parohia mia mi-a spus că este gravidă din cauza unchiului său, care este cunoscut bețiv și a agresat-o deja de ceva vreme. Pot să o sfătuiesc să facă un avort pentru a evita cauzarea de și mai multă durere și rușine familiei?

Nu este nicio îndoială ca o femeie sau o fată care a fost violată, sau a fost victima unui incest, a fost chinuită teribil, iar noi ar trebui să avem toată simpatia pentru ea.

Dar, haideți să fim realiști pentru un moment. Rudele și prietenii acestor două fete vor spune că ei sunt oamenii realiști. Ei cred că avortul va face ca „problema" să dispară foarte simplu.

Cu toate acestea, trebuie să ne uităm la lucrurile certe. Avortul nu face o femeie „neviolată" sau alungă trauma unui incest; el abia ajută la a pune o atrocitate de-asupra celeilalte. Problema aici nu este bebelușul, ci lipsa de iubire și susținere pentru femeia tânără sau pentru fată. Dacă ea face avortul, rudele ei probabil vor considera problema „rezolvată", dar victima va suferi atunci din cauza ambelor lucruri – crima originală și omorârea bebelușului sau nenăscut.

De fapt, în multe cazuri de incest, violatorul folosește avortul ca o acoperire ideală a activității sale odioase. Medicii care fac avorturile, fie ele legale sau ilegale, pun foarte rar întrebări deoarece slujba lor operație are doar un singur scop – să facă cât de mulți bani este posibil. Odată ce fata care este victima incestului face avort, ea este doar victimă din nou.

O cale de a aborda această problemă este prin imaginarea examinării amănunțite a doi bebeluși nenăscuți unul lângă celălalt – unul a fost creat prin dragostea dintr-un mariaj, unul a fost creat ca rezultat a unui viol violent sau prin molestarea de către un membru din familie.

Care ar trebui să îl considerăm a fi mai uman?

Dacă acești bebeluși stau unul lângă celălalt, ar putea cineva să identifice care este cel conceput de viol sau incest?

Desigur că nu!

Atunci de ce să selectăm un bebeluș pentru eliminare, bazându-ne doar pe circumstanța creației lui?

Virtual, toată lumea s-ar opune la pedeapsa cu moartea violatorului vinovat, indiferent cât este de violent sau că molestează sexual copiii.

De ce, atunci, unii oameni apără ideea de pedeapsă cu moartea (avort) pentru copilul inocent?

Soluția acestei probleme este să ne asigurăm că violul sau incestul nu se mai întâmplă. Trebuie să închidem violatorii sau pedofilii, și să oferim victimelor suportul psihic, emoțional și spiritual de care au nevoie pentru a duce o viață normală.

- *Vezi capitolul 3 din Facts of Life pe DVD-ul Human Life International Facts of Life, „Excepții de sănătate pentru avort" („Health Exceptions for Abortions"), pentru o explicare științifică și teologică mai detaliată a violului, incestului, eugeniei și a excepțiilor de sănătate a mamei pentru avort.*

18. Fetele tinere și avorturile ascunse

Am auzit din întâmplare o tânără necăsătorită din parohia mea, spunându-i unuia dintre prietenii săi că este gravidă și că are programat un avort peste o săptămână. Ca preot, care sunt responsabilitățile mele în acest caz?

Biserica Catolica a învățat de-a lungul istoriei că copilul nenăscut încă este un membru complet al familiei umane. Acest lucru înseamnă că ar trebui să te comporți ca și când viața unui copil de doi ani este în pericol iminent.

Precum oricare altă situație care face ca viața să stea în balanță, acest scenariu necesită o teologie de „încearcă totul."

Începe prin a contacta fata și încearcă să o descurajezi de la a face avortul. Probabil ea va fi într-o stare de panică și are probleme în laurea unei decizii înțelepte. Vede testul de sarcină pozitiv ca o imensă pierdere de control a vieții și a imaginii sale. Ea va face orice alegere care crede că o va readuce cel mai repede la viața sa normală. Adesea, ea vede purtarea bebelușului în pântec până

la termen ca una din cele mai neoportune opțiuni, deoarece îi vor încurca planurile pentru viață. Ar putea vedea adopția ca neacceptabilă, deoarece înseamnă finalizarea întregii sarcini ca apoi să renunțe la bebeluș, care este de asemenea foarte perturbator. Pentru o fată tânără în situație de panică, avortul este des înțeles ca „cea mai ne-nocivă" soluție a problemelor care apar imediat, deoarece îl înțelege greșit ca o rapidă „radiere" a sarcinii.

Tu trebuie să o ajuți să vadă opțiunile ce le are în adevărata lor lumină. Avortul nu este doar o procedură chirurgicală rapidă – durează mult, în timp ce opțiunile de a oferi viață aduc speranță, creștere personală și pace minții.

Poți sublinia umanitatea bebelușului nenăscut și dauna pe care avortul o face inevitabil, în special fetelor tinere. Arată-i ce resurse materiale sunt disponibile pentru a o ajuta, și că nu este niciodată necesar să avortezi având atât de mult ajutor. Parohia ta ar trebui să fie pregătită să ajute astfel de fete și femei cu mâncare, îmbrăcăminte, menținerea casei și sfaturi dacă este necesar, iar de multe ori comunitatea ta locală are un centru pentru sarcini în criză (CPC) care poate ajuta de asemenea.

Dacă ea nu răspunde, ar trebui să îi contactezi pe cei apropiați de ea, în particular pe tatăl bebelușului și părinții fetei. Dacă acești oameni nu sprijină tânăra, alte femei din parohie care au experiență în lucrul cu persoanele aflate în criză sau în a asculta, ar putea ajuta. Problema în majoritatea cazurilor este doar lipsa de suport pentru o tânără care alege viața. Majoritatea fetelor tinere care avortează cred că ele simplu nu au o altă variantă.

Aceasta este o instanță unde legea ar putea să te asiste în eforturile depuse. Dacă fata este tânără, unele jurisdicții solicită consimțământul sau înștiințarea părinților fetei sau a tatălui bebelușului.

Dacă o femeie sau o fată este determinată să continue cu procedura, măcar are dreptul de a fi atenționată înainte ca avortul „în siguranță" este orice altceva decât sigur. Industria avortului atrage medicii și asistenții cei mai incompetenți și mai lipsiți de scrupule .[1] Sute de femei mor anual în națiunile cu legile pentru avort dezlegate, iar majoritatea acestor decese nici nu sunt

[1] *Pentru dovezi utile acestui paragraf vizitează http://www.abortionviolence.org.*

vreodată raportate. Dacă avortul este ilegal în țara ta, pericolul este și mai mare asupra vieții fetei care consideră actul medical. O abordare directă asupra riscului pierderii vieții sale ar putea fi efectivă.

Este important să ne reamintim că tu te lupți pentru viața unui copil al lui Dumnezeu care are dreptul de a trăi la fel ca toată lumea, indiferent de ce dictează legea omului lipsită de sens. Ai putea fi batjocorit de presă, certat de curtea de judecată, și chiar defăimat de către alți preoți, dar lupta pentru viețile și sufletele celor neajutorați este una din cele mai mari chemări posibile ale omului – în special a preotului.

19. Avortul necăit și Sfânta Împărtășanie

O femeie din parohia mea mi-a spus că a făcut un avort, dar nu îl considera ca un păcat din cauza situației sale familiale dificile din acel timp. Ea se împărtășește în fiecare duminică. Este corect să o împărtășesc?

Aceasta este o întrebare dificilă și complexă pe care o întâlnesc preoții. O atitudine pastorală și grijulie este absolut esențială în asemenea cazuri, deoarece mulți oameni s-au obișnuit cu a avea o conștiință malformată sau neinformată. Pentru a începe, trebuie să îi spui doamnei că avortul este un păcat de moarte, exceptând situația în care a fost forțată în a face un asemenea act sau l-a făcut fără a știi că este considerat un asemenea păcat. Aceasta nu este opinia ta, ci învățătura eternă și neschimbătoare a Bisericii Catolice. Este un păcat de moarte indiferent de circumstanțele familiale sau personale. Dacă doamna refuză cu încăpățânare consilierea oferită și este determinată să continue în a primi Sfânta Împărtășanie, ea comite conștientă, cu voință, teribilul păcat al sacrilegiului împotriva Sfântului Sacrament – un lucru pe care tu pur și simplu nu îl poți permite.

Prin exemplul său, această femeie conduce de asemenea și alți oameni într-o ocazie a păcatului. Dacă te-a informat că se împărtășește în ciuda faptului că știe că avortul este un păcat de moarte, atunci, fără îndoială, a spus și altor credincioși din parohie. Astfel, ea oferă un exemplu foarte rău prin primirea Sfântului

*S*acrament în asemenea condiții. Dacă continui să o împărtășești, și tu vei oferi un exemplu prost la rândul tău, iar ca rezultat, oamenii din parohie vor trata Sacramentul cu mult mai puțin respect. Vor începe să creadă că avortul nu este un păcat atât de serios dacă nu există repercusiuni pentru practicarea sau promovarea sa.

Pentru a fi corect cu aceasta femeie, ar trebui să o avertizezi înainte că primirea Sfintei Euharistii sub statutul păcatului de moarte este simplu neacceptabilă. Ea ar putea cauza un dezacord și te va putea denunța, dar fii sigur că exemplul tău curajos va întări credința multora din parohie. Doamna ar putea părăsi parohia ta. Ar putea chiar părăsi Biserica pentru a căuta o denominațiune mai plăcută ei, dar acestea sunt deciziile sale, și ea va fi cea care trebuie să suporte consecințele.

Probabil femeia nu este conștientă că s-a excomunicat singură prin actul avortului, și astfel este desprinsă de Trupul lui Cristos. Dreptul Canonic Nr. 1398 spune în latină și română:

Qui abortum procurat, effectu secuto, in excommunicationem, latae sententiae, incurrat.

„Aceia care avortează cu succes un făt uman viu, aduc asupra lor excomunicarea automată.”

Abortum procurat se referă la oricine care lucrează pentru a omorî un făt uman în orice manieră. Se și iubitul sau soțul care conduc mașina ce o transportă pe femeie la clinica de avort, cel care plătește complet sau doar o parte din prețul procedurii, sau chiar cine o sfătuiește că avortul ar putea fi o opțiune în cazul ei.

Latae sententiae înseamnă că persoana aduce asupra sa excomunicarea automată prin actul său. Nu trebuie făcută nici o pronunțare solemnă de către Biserică, Episcop sau preot și nu este necesar ca cineva să știe despre avort. Pentru ca excomunicarea automată să se întâmple, femeia trebuie să știe că este însărcinată și să aleagă liber avortul. În momentul când copilul ei moare, ea este desprinsă complet de toate sacramentele și nu se poate reîntoarce decât printr-o pocăință sinceră și o spovadă bună. *Aceasta sancțiune se aplică și medicului care a făcut avortul,*

asistentei medicale prezente, celor care au sfătuit femeia în a face acest act, și tuturor celorlalți care asistă la facerea avortului.

Effectu secuto înseamnă că excomunicarea se întâmplă doar dacă avortul este încheiat complet.

Ca preot, ai putea avea permisiunea de a ridica excomunicarea (oferirea unei asemenea permisiuni variază de la dieceză la dieceză). Acest lucru l-ai putea face în confesional, cu permisiunea de rigoare.

Pe termen lung, împlinirea slujbei tale ca profesor și păstor al sufletelor într-un mod drept si diligent va duce la salvarea a mult mai multor suflete, decât prin abordarea unei atitudini permisive asupra problemelor de acest fel. Exemplul tău curajos în apărarea vieții umane va aduce rod bun, atât în viața ta cât și în viețile altora. Permiterea nedisputată a continuării sacrilegiului va duce inevitabil la răspândirea degenerării morale în parohia ta. Fiecare zi în care este permis va îngreuna eradicarea sa.

Amintește-ți cuvintele înțelepte ale Papei Sf. Felix III: „A nu te opune erorii înseamnă aprobarea ei; să nu aperi adevărul înseamnă suprimarea sa."

20. Ar trebui ca doar femeile să vorbească despre avort?

După ce am menționat avortul într-o predică, o doamnă din parohia mea m-a surprins spunându-mi că, fiind un bărbat, nu am dreptul să predic despre avort sau sarcină pentru că nu le voi experimenta niciodată. Trebuie sa admit, am rămas fără cuvinte. Cum aș putea răspunde unei asemenea afirmații?

Sexul unei persoane este irelevant pentru adevăr. Validitatea și adevărul unui argument nu are nimic de-a face cu sexul, vârsta, rasa sau oricare altă variabilă a unei persoane. Dacă o afirmație sau un argument este adevărat, atunci este adevărat – nu contează cine o spune!

Unele femei pro-avort folosesc acest slogan într-o încercare de a intimida bărbații să renunțe la cel mai fundamental și liber drept de a vorbi. Dar acești oameni sunt ipocriți, așa încât ei niciodată nu se opun când un bărbat vorbește pentru drepturile de avort. Până la urmă, cei care au impus avortul ca necesitate în Statele Unite au fost șapte bărbați în vârstă și nu am auzit că feminiștii ar fi respins hotărârea!

Feminiștii folosesc adesea afirmația uzată: „Dacă bărbații ar putea deveni însărcinați, avortul ar fi un sacrament." Cu alte cuvinte, pentru că bărbații nu pot avea o sarcină, nu ar trebui să le fie permis să vorbească despre ceva ce se referă la sarcină.

Dar, haideți să ducem „logica" lor defectuoasă puțin mai departe:

- Doar negrii sud-africani ar trebui să fie capabili să vorbească despre apartheid, pentru că numai *ei* au fost afectați negativ de acesta.
- Doar evreii ar trebui să fie capabili să vorbească despre holocaust, naziști și anti-semitism, pentru că numai *ei* sunt afectați direct de acestea.
- Doar bărbații ar trebui să fie capabili să vorbească despre ligile mari de baseball, fotbal și basketball, pentru că numai *ei* sunt implicați direct în a juca acestea.
- Doar oamenii condamnați la moarte și rudele lor apropiate ar trebui să vorbească despre pedeapsa capitală, pentru că numai *ei* sunt afectați direct de sancțiunea pedepsei cu moartea.
- Precum doar bărbații luptă în războaie, doar *bărbaților* ar trebui să le fie permis să aibă o opinie despre ele (dacă persoana pro-avort spune că femeile mor în războaie de asemenea, amintește-le că jumătate din cei ce mor în avorturi sunt *fete* mici nenăscute).

Acum începeți să vedeți cât de prostesc și ilogic este de fapt argumentul „doar femeile".

Dacă cei pro-avort doresc să fie consecvenți în aplicarea acestui principiu, am putea spune că doar acele persoane, indiferent de sex, care sunt fertile și nu folosesc nici un fel de contracepție ar trebui să fie capabili să vorbească fie pro sau contra avortului.

Pe scurt, legile majorității țărilor garantează că putem vorbi public pro sau contra *oricărei cauze* – în ciuda dorințelor celor care își doresc cu nesaț să riposteze tuturor punctelor de vedere cu care ei nu sunt de acord.

Definiția „asupririi" este o încercare de a separa un grup de oameni de vocea lor. Acest lucru înseamnă că oricare persoană pro-avort care încearcă să priveze bărbatul de dreptul său de a vorbi împotriva avortului, încearcă să asuprească bărbatul.

21. „Mii de femei" murind din cauza avorturilor ilegale

Avortul este ilegal în țara mea. De curând, am văzut multe articole și scrisori în ziarele noastre naționale cerând legalizarea avortului pentru că sute de femei mor în fiecare an din cauza șarlataniilor întâmplate clandestin. Nu ar trebui să legalizăm avortul pentru a salva viețile acestor femei?

Acesta este fără îndoială tactica numărul unu pe care cei pro-avort au folosit-o pentru a legaliza avortul în numeroase țări din jurul lumii. Întotdeauna exagerează numărul femeilor care mor sau sunt mutilate din cauza avorturilor ilegale și folosesc povești mereu-fictive spuse de femei mereu-anonime pentru a ajunge la simpatia guvernului și a oamenilor.

Dacă oamenii pro-avort sunt atât de îngrijorați de sănătatea femeilor, de ce nu aleg simplu să ceară o întărire a legilor deja existente și arestarea medicilor care fac avorturi ilegale? Până la urmă, toată lumea cunoaște de obicei cine sunt acele persoane, iar poliția ar putea cu ușurință să le localizeze și să le oprească activitatea.

Răspunsul e acesta: cei pro-avort nu cer arestarea medicilor care fac avorturi și, după cum se spune, „măcelăresc" femeile, pentru că lor nu le pasă de viețile femeilor; tot ceea ce îi interesează este legalizarea avortului și venitul imens pe care îl va aduce.

Întotdeauna este vorba despre bani.

Trebuie sa ne punem această întrebare: Dacă avortul este o operațiune atât de clandestină, cum pot cei pro-avort să producă

așa o imagine înfiorătoare a zecilor (sau sutelor, sau miilor) de femei care mor din cauza avorturilor ilegale în fiecare an? În răspuns la această întrebare, întotdeauna ei aduc referință la nespecificatele „dosare ale spitalului." Dar când cei pro-viață cer să vadă acele „dosare ale spitalului", mereu este imposibil din cauza „problemelor de confidențialitate." În acest fel, cei pro-avort pot minți cu impunitate.

Legile ar trebui să nu fie niciodată bazate pe sentimente – doar pe fapte cu date reale. Cum spun avocații, „cazurile grele creează legi rele." Acesta este cu siguranță cazul a ceea ce se întâmplă în Vest, unde numărul avorturilor a crescut atât de mult după legalizare, încât majoritatea Europei moare din acest motiv.

Și femeile încă mor cu sutele, deoarece aceeași „măcelari" incompetenți care au omorât femei înainte de legalizarea avortului, doar continuă să facă aceeași meserie după legalizare.

Oamenii pro-avort mint întotdeauna deliberat despre numărul femeilor care mor din cauza avorturilor ilegale, pentru că acest argument este arma lor cea mai puternică și pentru că ei nu țin cont de adevăr. De obicei, populează ministerele sănătății și consiliile spitalelor și propagă date părtinitoare în scopul influențării opiniei publice și a politicii guvernamentale – deci, nu crede acele „sondaje de date despre spitale" sau date guvernamentale doar pentru că provin dintr-o sursă „de încredere."

Tabelul de mai jos oferă doar câteva exemple despre cum cei pro-avort au mințit în legătură cu numărul de femei murind din cauza avortului ilegal în lume:

- *Vezi capitolul 7 din Facts of Life pe DVD-ul Human Life International Facts of Life, „Decese materne din cauza avortului" („Maternal Deaths Due to Abortion"), studiu detaliat asupra acestui subiect.*

22. Sarcina extrauterină, avortul și „efectul dublu"

O doamnă devotată din parohia mea este într-o situație teribilă. Doctorul său i-a spus că are o sarcină extrauterină și că va muri dacă nu va face avort. Să îi spun că poate face procedura?

Este absolut adevărat că Biserica Catolică interzice avortul direct pentru a salva viața mamei. Cu toate acestea – iar acest punct este extrem de important – viața mamei ar putea fi salvată printr-o procedură chirurgicală care nu atacă direct viața bebelușului nenăscut.

Cele mai comune probleme de sănătate care ar putea pune viața mamei împotriva vieții copilului nenăscut sunt sarcina extrauterină (ectopică), cancerul de col uterin și cancerul de ovare. Ocazional, pentru cancerul vulvei sau al vaginului o intervenție chirurgicală poate fi indicată.

În astfel de cazuri, sub principiul „efectului dublu," medicii care asistă trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a salva și mama și bebelușul. Cu toate acestea, dacă medicii decid că viața mamei poate fi salvată doar prin înlăturarea trompei uterine (și cu aceasta, bebelușul nenăscut), sau prin înlăturarea unor alte țesuturi esențiale vieții bebelușului nenăscut, bineînțeles că bebelușul va muri. Biserica ne învață că în aceste cazuri, aceste operații chirurgicale nu vor fi categorisite ca „avorturi."

Principiul „lamei cu două tăișuri", sau al efectului dublu, spune că este admisibil din punct de vedere moral să faci o acțiune care va avea atât urmări bune, cât și rele, dacă următoarele cinci condiții sunt împlinite în totalitate.[1] Exemplul prezentat mai jos este pentru tratamentul unei sarcini ectopice, unde bebelușul nenăscut se dezvoltă în trompa uterină. Dacă copilul continuă să crească acolo,

---

[1] *Rev. Edward J. Hayes, et al. Catholicism and Ethics [Norwood, Massachusetts: C.R. Publications], 1997, paginile 54-57; Papa Pius XII, se adresează Congresului Frontul Familiei pe Noiembrie 27, 1951; Popa Pius XII, se adresează Uniunii Italiene de Moașe din Octombrie 29, 1951 [Acta Apostilicae Sedis, 43(1951), pagina 855]; Congregation for the Doctrine of the Faith. Declaration on Procured Abortion, Noiembrie 18, 1974, ¶14.*

trompa eventual se va rupe, și de obicei cauzează moartea mamei, cât și a bebelușului.

1. Obiectivul acțiunii pe cale să fie desfășurată trebuie să fie bun în sine sau cel puțin neutru din punct de vedere moral. În cazul unei sarcini extrauterine, obiectivul operației chirurgicale este de a îndepărta un organ patologic care reprezintă o amenințare asupra vieții femeii. În contrast, obiectivul unui avort chirurgical sau chimic este simplu de a omorî copilul nenăscut („obiectivul" este sfârșitul către care duce o acțiune, și nu conotează intențiile operatorului, precum face cuvântul „obiectiv").

2. Efectul bun nu trebuie să apară ca un rezultat al efectului rău, ci trebuie să provină direct din acțiunea în sine. În acest caz, efectul bun (salvarea vieții mamei) nu este cauzat de efectul rău (moartea bebelușului nenăscut). În contrast, în cazul unui avort direct (chirurgical sau chimic), moartea copilului este considerată greșit a fi efectul „bun."

3. Efectul rău trebuie să nu fie în sine dorit, ci doar permis. În cazul îndepărtării unei sarcini ectopice, chirurgul nu intenționează sau dorește să omoare bebelușul; moartea lui este doar un efect secundar neintenționat și nedorit al operației. În contrast, scopul unui avort este de a omorî copilul nenăscut.

4. Trebuie să existe un motiv suficient de grav pentru a permite efectul rău să se întâmple. În acest caz, motivul este salvarea vieții mamei, un bun care este mai mare sau egal cu efectul rău dat de moartea bebelușului. Grupurile pro-avort duc deseori acest principiu la limite absurde, ajungând chiar să justifice toate avorturile sub principiul efectului dublu, deoarece, după cum ei pretind, toate sarcinile amenință viața mamei într-un mod sau altul.

5. Câteodată a cincea condiție este adăugată implicit în (4) de deasupra, spunând, că nu există nicio altă alternativă disponibilă și accesibilă pentru a rezolva problema. Dacă există alte alternative, pe lângă intervenție, care oferă posibilități mai bune de a salva atât mama cât și copilul nenăscut, acestea cu siguranță că trebuie folosite. De fapt, această ultimă condiție este cea care diferențiază cel mai

clar cazul „avortului indirect" (cazul sub principiul efectului dublu) de cazul avortului „terapeutic."

- *Vezi capitolul 9 din Facts of Life pe DVD-ul Human Life International Facts of Life, „Învățăturile Bisericii Catolice asupra Avortului" („Catholic Church Teachings on Abortion"), o explicație teologică și științifică mai în detaliu asupra „efectului dublu."*

23. Politicienii pro-avort se prezintă pentru Sf. Împărtășanie

Un politician local este membru al parohiei mele. Ori de câte ori apare un vot asupra avortului, el votează invariabil pentru avort. El este, de asemenea, vocal „pro-alegere" şi este membru al unui grup local pro-avort. Localnicii pro-viaţă mi-au spus că ar trebui să-i refuz Sfânta Împărtăşanie. Ar trebui să le urmez sfaturile?

Acesta este un caz al unei persoane cu un anumit grad de influenţă publică, care provoacă scandal credincioşilor şi posibil să îi sminteasca. Prin primirea Sfintei Taine în timp ce votează ferm pro-avort, el spune, prin acţiunile sale, oamenilor din parohia voastră că este perfect acceptabil să fie atât catolic, cât şi „pro-alegere".

Nimic nu poate fi mai îndepărtat de adevăr. O persoană care pledează pentru păcatul grav al avortului şi care se scuză spunându-vă că îşi păstrează separată viaţa publică de cea privată, se păcăleşte pe sine.

Când Cardinalul Joseph Ratzinger a fost prefect al Congregaţiei Sacre pentru Doctrina Credinţei, el a dat îndrumări clare cu privire la modul în care preoţii ar trebui să facă faţă acestui tip de situaţie:

În ceea ce priveşte păcatul grav al avortului sau al eutanasiei, atunci când cooperarea formală a unei persoane devine manifestă (înţeles, în cazul unui politician catolic, ca şi campanie şi vot constant pentru legi permisive privind avortul şi eutanasia), păstorul său ar trebui să se întâlnească, cu el, instruindu-l despre

învăţătura Bisericii, informându-l că nu trebuie să se prezinte pentru Sfânta Împărtăşanie până nu va pune capăt situaţiei obiective a păcatului şi să îl avertizeze că altfel i se va refuza Euharistia.

Când „aceste măsuri de precauţie nu au avut efectul lor sau unde nu au fost posibile" şi persoana în cauză, cu perseverenţă încăpăţânată, se prezintă încă pentru a primi Sfânta Euharistie, „slujitorul Sfintei Împărtăşanii trebuie să refuze distribuirea ei". Această decizie, în mod corect, nu este o sancţiune sau o pedeapsă. Nici slujitorul Sfintei Împărtăşanii nu judecă vina subiectivă a persoanei, ci mai degrabă reacţionează la nedemnitatea publică a persoanei de a primi Sfânta Împărtăşanie datorită unei situaţii obiective de păcat.[11]

Câteva dieceze au adoptat politici care permit politicienilor pro-avort să primească Sfânta Împărtăşanie în încercările de a dezamorsa astfel de controverse.

Dacă acesta este cazul, puteţi vorbi cu cancelarul despre conflictul dintre această politică şi cea din instrucţiunile Vaticanului prezentate mai sus.

24. Avortul şi rolul vinovăţiei

Ştiu, după ce am spovedit în parohia mea de câţiva ani, că multe femei au avortat. O persoană mi-a spus că nu trebuie să predic niciodată împotriva avortului din amvon, pentru că asta ar răni psihic şi ar cauza vinovăţie femeilor din parohia mea care au avut avorturi. Ce ar trebui să fac?

Dacă oamenii nu aud că avortul este un rău grav din amvon, nu vor auzi mesajul deloc. Majoritatea catolicilor nu au auzit niciodată o omilie despre motivul pentru care avortul, contracepţia şi sterilizarea sunt greşite şi astfel rămân ignoranţi şi continuă aceste practici.

---

[11] Iulie 2004 Memorandumul lui Joseph Cardinal Ratzinger către Theodore Cardinal McCarrick, Arhiepiscopul Washingtonului, D.C., intitulat "Demn de a primi Sfânta Împărtăşanie: Principii Generale".

Oamenii *trebuie* să audă despre răul avortului, indiferent dacă au avut sau nu unul.

Femeile care au avut avorturi pot suferi de sentimente intense nerezolvate, care le cauzează probleme în relaţiile lor – furie faţă de prietenii, soţii sau familiile lor; mâhnire pentru cunoaşterea că şi-au ucis propriul copil; sau o credinţă că Dumnezeu nu le-ar putea ierta niciodată pentru ce au făcut. Auzind adevărul de bază despre avort le va ajuta să înceapă călătoria spre vindecare şi va duce, de asemenea, la pocăinţă şi trezirea conştiinţei în mulţi dintre cei care au fost implicaţi în industria avortului, fie ca furnizor, fie ca şi client.

Cu siguranţă femeile care au avut un avort şi care aud pentru prima dată că este un păcat de moarte, vor fi şocate. Dar puteţi amortiza lovitura subliniind mila infinită a lui Dumnezeu şi dorinţa Sa înflăcărată de a ierta pe copiii Săi şi de a-i binecuvânta din belşug prin Biserica Sa. O viziune echilibrată a dreptăţii şi îndurării lui Dumnezeu poate ajuta oamenii să înţeleagă mai bine greşelile şi să se pocăiască.

Când este vorba de moralitatea sexuală, există întotdeauna daune mult mai mari cauzate de tăcere decât de abordarea acesteia. În absenţa unei direcţii ferme cu privire la divorţ, avort, contracepţie, homosexualitate sau oricare dintre celelalte probleme care se referă la moralitatea sexuală, oamenii vor crede că este perfect în regulă să ia propriile decizii şi vor dezvolta conştiinţe deformate.

Dacă cineva spune că tu, ca preot, nu trebuie să predici împotriva avortului, deoarece poate provoca vinovăţia unora, întreabă-i dacă trebuie să încetezi predicarea împotriva adulterului, crimelor şi rasismului, deoarece poate provoca adulterii, ucigaşii şi rasiştii din congregaţia voastră să simtă vinovăţie.

- *Pentru acei preoţi care ar dori să vorbească despre diferite aspecte de moralitate sexuală, iată două resurse bune: (1) web site-ul Preoţii pentru Viaţă la www.priestsforlife.org şi (2) broşura părintelui Daniel McCaffrey şi a părintelui Matthew Habiger intitulată „Trecerea dincolo de, ‚nu pot'", disponibil de la One More Soul la www.OMSoul.com.*

25. „Libera alegere" şi avortul

Am auzit recent o dezbatere radio pe tema avortului. Persoana „pro-alegere" a spus că trebuie să avem întotdeauna „libertatea de a alege". Cum pot răspunde la acest argument?

Nici o libertate nu este absolută. *Toate* libertăţile au limite asupra lor şi din motive bine întemeiate. Libertatea personală nelimitată înseamnă în cele din urmă sclavie spirituală şi o neglijare totală pentru bunăstarea altora.

Mai simplu spus, unele alegeri sunt *greşite*.

Trăim cu toţii sub îndrumarea a zeci de mii de legi, ordine şi ordonanţe locale de orice tip care guvernează sau limitează activităţile de la crima capitală până la furt, iar fiecare dintre aceste restricţii ne limitează „libertatea de alegere".

Când este văzut în această lumină, sloganul „libertatea de alegere" îşi pierde toată atracţia şi sensul pratic.

Ca preot, aveţi datoria să încercaţi să descurajaţi oamenii de la păcat. De fapt, *fiecare* catolic poartă această datorie (Luca 17:3). Nu putem pur şi simplu să aşteptăm şi să observăm cum o persoană calcă pe drumul larg şi uşor către iad căci Dumnezeu ne va trage la răspundere dacă nu încercăm din răsputeri să-i îndepărtăm de pe drumul acela fatal (Ezechiel 3:18-19).

Dacă am lua sloganul „libertatea de alegere" la valoarea nominală, „libertatea de a alege" ar înlocui toate celelalte libertăţi. Violatorii ar putea pretinde „libertatea de a alege" violul. Agresorii de copii ar putea pretinde „libertatea de a alege" să atace sexual copiii (şi unii chiar o fac). Cei cărora nu le plac homosexualii ar putea pretinde „libertatea de a alege" să-i bată.

Încă o dată, unele alegeri sunt *greşite*.

Dacă folosiţi aceste exemple, un pro-avortist ar putea arăta că violul şi agresiunea implică o victimă. Acest lucru vă va oferi o bună oportunitate de a sublinia că *şi* avortul are o victimă – cea mai neajutorată şi inocentă victimă dintre toate – şi moartea prin dezmembrare sau otrăvirea lentă cu sare este o soartă mult mai rea decât a fi bătut sau chiar violat.

- Descrieri detaliate ale acestora şi ale altor proceduri de avort sunt conţinute în capitolul 1 din The Facts of Life, „Avort chirurgical”, pe DVD-ul Human Life International Facts of Life.

26. Este corpul ei, nu-i aşa?

O femeie pro-avort mi-a spus că poate face orice îi place cu corpul ei. Cum pot răspunde la acest argument?

Trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt. Nu putem face cu ele orice ne place. Nu putem să le mutilăm, să le neglijăm sau să le distrugem (1 Corinteni 6:19-20).

În cazul mai restrâns al avortului, dreptul la intimitate şi control asupra corpului cuiva nu implică în niciun fel dreptul de a distruge corpul *altei* persoane. Şi o femeie a procreat *deja* când a conceput. Singura întrebare care rămâne este dacă ea va *ucide* sau nu.

Este adevărat, desigur, că bebeluşul se află *în* corpul mamei. Dar acest lucru nu-l face o *parte* a corpului ei cum nici a fi în interiorul unei maşini face pe cineva să fie o parte a maşinii. Chiar şi alte creaturi vii din interiorul corpului unei femei şi care depind în totalitate de acesta – să spunem viermi sau alţi paraziţi – nu ne-am putea imagina sub nici un chip că ar fi parte din corpul ei. Acestea sunt creaturi vii fiziologic complet separate şi distincte.

Mulţi oameni, atunci când sunt confruntaţi cu această logică, vor susţine că bebeluşul depinde în totalitate de mamă. Aceştia sugerează faptul că acest lucru îi acordă „dreptul” mamei de a dispune de copilul ei. Acesta este un argument separat şi ar trebui tratat ca atare. La urma urmei, atunci când se naşte un bebeluş, acesta este încă complet şi total dependent de alţii pentru supravieţuirea sa la fel de mult ca înainte de a se naşte. Ne dă acest lucru dreptul de a dispune de el?

În cele din urmă, să ne uităm la genetică şi fiziologie.

Dacă bebeluşul ar face parte din corpul femeii, acesta ar trebui să aibă aceleaşi caracteristici ca şi mama. La urma urmei,

geneticienii pot identifica în mod pozitiv persoana individuală de la care a pornit o celulă examinând structura sa genetică.

Pentru a evidenţia faptul că bebeluşul este o fiinţă separată, luaţi în considerare aceste fapte, pe care nici cel mai ignorant pro-avortist nu le poate nega:

- Toate mamele sunt evident femei. Aproximativ jumătate din copiii lor sunt bărbaţi. Cum poate fi o fiinţă umană atât bărbat, cât şi femeie?
- Mama şi bebeluşul au frecvent grupe de sânge diferite.
- Bebeluşul poate fi o rasă diferită de cea a mamei.
- Fiecare celulă din corpul mamei are un set de caracteristici cromozomiale care este diferit de fiecare celulă din corpul bebeluşului.
- Când fătul se ancorează de peretele uterin, există un atac concentrat de celule albe din sânge pentru a-l învinge, iar fătul trebuie să se apere. Sistemul imunitar al mamei îl recunoaşte ca „non-sine”. Prin urmare, nu face parte din corpul ei.
- Copilul poate muri fără ca mama să moară. Mama poate muri fără ca, copilul să moara (copilul poate fi salvat dacă este viabil).
- Bebeluşul iniţiază un proces care culminează cu părăsirea corpului mamei. Provocaţi un pro-avortist să numească orice *altă* parte a corpului care face acest lucru.

Uneori un avorționist fără inimă va insista că „fătul este un parazit”. Într-un astfel de caz, ei recunosc natura sa separată, deoarece paraziţii nu fac niciodată parte din corpul gazdei lor. Dacă fătul este simultan un parazit şi o parte a corpului mamei, asta ar însemna că şi mama este un parazit!

➢ *Pentru mai multe informaţii despre natura şi dezvoltarea copilului nenăscut, consultaţi capitolul 12 din The Facts of Life, „Miracolul dezvoltării fetale” pe DVD-ul Human Life International Facts of life.*

Capitolul 3

Problemele sfârşitului vieţii

27. Nutriţia, hidratarea şi „calitatea vieţii"

În parohia mea este un om în vârstă de 83 de ani care este ţintuit la pat şi care a fost în comă mai multe luni. Rudele sale spun că nu are nici o „calitate a vieţii". Este hrănit şi hidratat prin tub, iar rudele lui vor să scoată tubul. Ce să le spun?

Termenul „calitatea vieţii" este complet irelevant când este evaluată starea unei persoane, deoarece este un termen atât de flexibil. Literalmente poate însemna orice şi este de obicei judecat de persoanele care au un interes în privinţa stării persoanei cu disabilitate.

Conferinţa Statelor Unite a Episcopilor Catolici (USCCB = The United States Conference of Catholic Bishops) a recunoscut motivarea uzuală pentru retragerea nutriţiei şi a hidratării când au spus că

> Nutriţia şi hidratarea (administrată oral sau asistată medical) sunt retrase uneori nu pentru că pacientul este pe moarte, ci tocmai pentru că pacientul nu moare (sau nu moare repede) şi cineva crede că ar fi mai bine dacă el sau ea ar muri, deoarece pacientul este perceput ca având o „calitate a vieţii" inacceptabil de scăzută sau care impune sarcini altora. [11]

Primul punct care trebuie evidenţiat aici este faptul că nutriţia şi hidratarea sunt *drepturi fundamentale ale omului*. Noi nici nu executăm ucigaşi în serie negându-le mâncarea și apa, deoarece este o cauză a morţii atât de agonizantă.

Biserica Catolică ne învaţă că nici o persoană nu poate fi privată de mâncare şi apă atâta timp cât i se poate face un bine. Cu toate acestea, dacă administrarea lor cauzează o durere sau disconfort semnificativ în ultimele etape ale vieţii – când moartea inevitabilă

---

[1] [1] Comitetul USCCB pentru activităţi pro-viaţă. „Nutriţie şi hidratare: reflecţii morale şi pastorale", aprilie 1992

este cu adevărat iminentă, în doar câteva ore – atunci poate fi permisă retragerea lor pentru a evita durerea şi suferinţa.

Dacă un tub în stomac provoacă durere unei persoane, iar persoana este aproape de moarte, atunci nutriţia nu ar cauza nimic benefic şi ar fi permisă înlăturarea tubului din stomac.

În toate cazurile de înlăturare a nutriţiei şi hidratării trebuie îndeplinite trei condiţii:

(12) Înlăturarea nu trebuie să fie cu intenţia de a cauza sau a grăbi moartea persoanei;

(13) Forma actuală de hrănire provoacă dureri semnificative sau este altfel contraindicată; şi

(14) Persoana este atât de aproape de moarte încât continuarea hrănirii nu-i va aduce nici un beneficiu şi va muri în mod natural înainte ca foamea şi setea rezultate să cauzeze durere semnificativă.[12]

28. Grija pentru sfârşitul vieţii şi calmantele

Un tânăr din parohia noastră a fost diagnosticat recent cu cancer pancreatic în fază terminală. Este un caz particular virulent, iar el este acum ţintuit la pat cu dureri severe constante. Medicul său vrea să-i administreze suficiente analgezice pentru a-l face inconştient pentru perioade lungi. Este acest lucru permis?

Oamenii de obicei pun trei întrebări cu privire la utilizarea de analgezice în pragul sfârşitului vieţii, după cum se arată mai jos.

Se pot folosi calmante de durere dacă acestea neintenţionat scurtează viaţa persoanei?

În general este permisă utilizarea de analgezice pentru durere care ameliorează dureri severe, chiar dacă acestea scurtează viaţa pacientului. Aceasta este o aplicare a principiului de „efect dublu”, care afirmă că este un păcat să scurtezi viaţa unei persoane în mod deliberat, dar dacă scopul principal al medicamentului este de a alina o durere severă, iar scurtarea vieţii este doar un efect

---

[1 2] *Congregaţia pentru Doctrina Credinţei. Declaraţie pentru Eutanasie, 5 mai 1980, Secţiunea IV, „Proporţia cuvenită în utilizarea de remedii”. Textul complet al acestui document este pe DVD-ul Human Life Internaţional Facts of life.*

secundar anticipat, atunci administrarea medicamentului este permisă.

Intenţia tratamentului este cheia acestui principiu.

Un punct deosebit de important într-un asemenea caz este că scurtarea vieţii trebuie sa fie *nesemnificativă*; acest lucru nu este o portiță care să permită administrarea de supradoze letale de analgezice celor care altfel ar putea trăi ani de zile.

Catehismul Bisericii Catolice învaţă că

> Şi dacă moartea este considerată iminentă, îngrijirea obişnuită datorată unei persoane bolnave nu poate fi întreruptă în mod legitim. Utilizarea analgezicelor pentru atenuarea suferinţelor muribundului, chiar şi cu riscul de a-i scurta viaţa, poate fi morală în conformitate cu demnitatea umană dacă moartea nu este intenţionată nici ca scop, nici ca mijloc, ci doar prevăzută si tolerată ca inevitabilă. Îngrijirea paliativă este o formă specială de caritate dezinteresată. Ca atare, ar trebui încurajată (¶2279).

Declaraţia Vaticanului *privind eutanasia* clarifică în continuare acest punct:

> Ca răspuns la un grup de doctori care au adresat întrebarea: „Este suprimarea durerii şi a conştiinţei prin utilizarea stupefiantelor... permisă de către religie şi de către moralitatea doctorului şi a pacientului (chiar şi în apropierea morţii şi dacă se poate prevedea scurtarea vieţii prin folosirea narcoticelor)?" Papa [Pius XII] a spus: „Dacă nu există alt mijloc, şi dacă, în circumstanţele date, acest lucru nu împiedică îndeplinirea altor îndatoriri religioase şi morale: Da".
>
> În acest caz desigur, moartea nu este în nici un fel intenţionată sau căutată, chiar dacă riscul ei este luat în calcul în mod rezonabil; intenţia este pur şi simplu de a calma durerea în mod eficient, folosind în acest scop analgezicele disponibile medical. [11]

---

[1] / *Congregaţia pentru Doctrina Credinţei. Declaraţia cu privire la eutanasie, 5 mai 1980. Secţiunea III, „Înţelesul suferinţei pentru creştini şi utilizarea analgezicelor." Textul complet al acestui document se găseşte pe DVD-ul Human Life International Facts* of life.

Pot fi utilizate analgezicele daca provoacă semiinconştienţă?

Declaraţia privind eutanasia prevede de asemenea, că medicamentaţia pentru combaterea durerii poate fi folosită chiar dacă induce semiinconştienţa:

> Cu toate aceastea ar fi imprudent să se impună un mod eroic de a acţiona ca regulă generală. Dimpotrivă, prudenţa umană si creştină sugerează utilizarea pentru majoritatea bolnavilor a medicamentaţiei capabile să atenueze sau să suprime durerea, chiar dacă acestea pot cauza ca efect secundar semiinconştienţa si reducerea luciditătţii. Cât pentru cei care nu pot să se exprime singuri, se poate presupune în mod rezonabil că ei îşi doresc să ia aceste analgezice şi să le fie administrate conform sfatului medicului.[1 2]

Pot fi utilizate analgezicele dacă induc pierderea totală a conştiinţei?

În anumite cazuri utilizarea analgezicelor poate fi permisă şi prudentă dacă ele cauzează inconştienţă completă, dacă persoana a avut ocazia să îşi pregătească sufletul cum se cuvine pentru întâlnirea cu Dumnezeu.

Încă o dată, *Declaraţia privind eutanasia* clarifică acest punct:

> Cu toate acestea analgezicele care cauzează inconştienţă au nevoie de consideraţie specială. O persoană nu doar că trebuie să fie capabilă să-şi satisfacă îndatoririle morale şi familiale; el sau ea trebuie să se şi pregătească pe sine însuşi cu cunoştiinţa deplină pentru întâlnirea cu Hristos. Astfel Pius XII avertizează: „Nu este corect să privăm o persoană muribundă de conştiinţă fără a avea un motiv serios.”[2 3]

[1 2] Ibid

[2 3] Ibid

29. „Testamentul vieţii" şi alte directive avansate

Un doctor i-a spus unei văduve în vârstă din parohia mea că ar trebui să semneze un Testament Viu. Ce este un „Testament vieții" şi există vreo problemă cu el?

„Testamentul vieții" este o directivă avansată prin care o persoană poate exprima în scris o dorinţă de a nu fi menţinută în viaţă de echipament şi proceduri medicale de menţinere în viaţă atunci când starea sa a fost diagnosticată ca fiind terminală sau în anumite alte condiţii. „Testamentele vieții" pot fi personalizate pentru a răspunde oricărei nevoi sau dorinţe reale sau percepute.

Mulţi oameni cred că „testamentul vieții" este necesar pentru a clarifica dreptul legitim al unui pacient pentru a refuza tratamentul medical extraordinar. Cu toate acestea „testamentul vieții" este complet inutil pentru că acesta este un drept pe care toţi pacienţii îl *posedă deja* în majoritatea ţărilor. „Testamentele vieții" sunt în general inutile cu actuala lege deoarece nu există nimic care să prevină doctorii de la reţinerea sau retragerea tratamentului medical de suport al vieţii când toate speranţele rezonabile de recuperare s-au pierdut.

Pericolul principal al „Testamentului vieţii" este că persoana de obicei semnează cu mult înainte de a şti dacă va fi sau nu în incapacitate – sau care vor fi circumstanţele acelei incapacităţi. Aceasta înseamnă că o persoană nu poate specifica detaliile dorite pentru tratamentul său pentru viitoarele condiţii medicale. De asemenea ar fi şi dificil pentru un medic de familie să ia deciziile care ar fi în interesul pacientului dacă astfel de decizii intră în conflict cu prevederile „Testamentului Vieţii".

O alternativă mai preferată pentru „Testamentul Vieţii" este Puterea Durabilă de Avocat pentru Îngrijirea Sănăţii - PDA (Durable Power of Attorney for Health Care), care transferă pur şi simplu responsabilitatea deciziilor medicale de la pacient la o altă persoană când pacientul devine incompetent.

Un PDA permite unei persoane cu care împărtăşeşte aceleaşi valori pentru sfinţenia vieţii să devină „avocat în fapt". Persoana desemnată nu trebuie să fie un avocat sau asistent medical; el sau

ea poate fi un soţ, o rudă, preot, rabin sau slujitor sau frate de credință din biserică.

O persoană care selectează o altă persoană ca să fie executorul unui PDA trebuie să fie sigură că executorul îi împărtăşeşte valorile privind sfinţenia vieţii umane; că a discutat în profunzime dorinţele sale cu executorul cu privire la îngrijiri medicale în caz că ajunge în incapacitate; şi că executorul va fi disponibil şi capabil să ia decizii adecvate sub stres.

- *Pentru mai multe informaţii despre „Testamentul Vieţii" şi despre eutanasie în general, vezi capitolul 23 din DVD-ul Human Life International Facts of life.*

30. „Moartea cu demnitate"

Un enoriaş de-al meu mi-a spus că nu şi-ar dori să trăiască precum o „legumă". El vrea să „moară cu demnitate". De ce ar trebui să menţinem oamenii în viaţă dacă nu răspund sau pur şi simplu nu mai vor să trăiască? Nu ar trebui să fie aceasta alegerea lor?

Pentru început nimeni nu ar trebui să fie denumit ca o „legumă". Ne deducem demnitatea din a fi făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Fie că suntem bătrâni sau tineri, născuţi sau nenăscuţi, sănătoşi sau în comă, nu pierdem această cea mai fundamentală calitate.

O „moarte cu demnitate" înseamnă diferite lucruri pentru diferiţi oameni. *Toţi* oamenii îşi doresc o moarte demnă pentru ei înşişi şi pentru cei dragi. Cu toate acestea când frica de moarte a unei persoane este depăşită de frica sa de durere sau de pierderea de control, ea este într-o stare de teroare mortală continuă şi poate vedea moartea ca o eliberare binecuvântată din situaţia sa curentă. O astfel de persoană defineşte neapărat nivelul de demnitate după un criteriu pur fizic sau emoţional.

În contrast, Biserica Catolică percepe ca pierdere a demnităţii *spirituale* când o persoană îşi pierde concentrarea pe Dumnezeu şi în schimb îşi doreşte doar o eliberare dintr-o existenţă pe care el sau alţii ar putea-o găsi ca fiind fără rost sau în van.

Adevărata compasiune cere ca toţi să ne iubim şi să ne sprijinim reciproc, indiferent de capacitatea noastră funcţională sau aparenţă şi să pregătim muribunzii pentru întâlnirea lor finală cu Dumnezeu. Aceasta este *adevărata* definiţie a trăirii cu demnitate chiar şi în ultimele etape ale morţii.

Desigur, durerea severă suferită pentru prea mult timp poate distruge şi cele mai puternice persoane. Acesta este motivul pentru care Biserica Catolică ne învaţă că nu este potrivit să aşteptăm virtuţi eroice de la toate persoanele, şi că analgezicele pot fi folosite, chiar dacă induc semi-luciditate sau o moarte mai rapidă în unele cazuri (vezi întrebarea 28 pentru elaborarea utilizării licite a analgezicelor).

Un anumit grad de durere la sfârşitul vieţii ne permite să-L urmăm pe Hristos până la Cruce. Într-un fel, acesta pare inconsecvent pentru creştini să fie dispuşi să sufere diverse indignări şi inconvenienţe în numele lui Hristos pe o perioadă de zeci de ani de-a lungul vieţii lor şi apoi să se ferească de participarea completă la suferinţa finală a Domnului nostru în punctul morţii.

Din punct de vedere al unei „pante alunecoase", eutanasia este la fel ca alte rele. Am văzut în naţiuni ca Olanda şi Statele Unite că a început doar cu cel mai greu din cazurile grele şi acum oamenii care pur şi simplu nu vor să mai trăiască, sunt eutanasiaţi, împreună cu copiii cu handicap care nu au nici un cuvânt de spus, dacă vor să trăiască sau să moară. Vieţile noastre aparţin lui Dumnezeu şi doar El are dreptul să le curme (Romani 14:7-8).[11]

---

1 [1] *Vezi şi Catehismul Bisericii Catolice (¶2280): „Dumnezeu este Cel care rămâne stăpânul suveran al vieţii. Suntem datori să acceptăm viaţa cu recunoştiinţă şi să o păstrăm pentru onoarea Sa şi pentru mântuirea sufletelor noastre. Suntem ispravnici, nu proprietari ai vieţii încredinţate de Dumnezeu. Nu este a noastră, ca să ne lepădăm de ea." Vezi şi: Congregaţia pentru Doctrina Credinţei. Declaraţia cu privire la eutanasie, 5 mai 1980. Textul complet al Catehismului şi Declaraţia cu privire la eutanasie sunt pe DVD-ul Human Life International Facts of life*

Capitolul 4

Homosexualitatea

31. Se poate binecuvânta uniunea acestora?

Cu mult înainte să ajung în această parohie, doi bărbaţi enoriaşi locuiau împreună ca un cuplu căsătorit. Cu sinceritate vă spun, ei sunt un model mai bun pentru căsătorie decât multe dintre căsătoriile bărbat-femeie din parohia mea, deoarece sunt complet dedicaţi unul celuilalt şi sprijină parohia foarte generos. Pot să binecuvântez în mod privat uniunea lor şi să îi încurajez în credinţa lor?

Dumnezeu a rânduit sacramentul căsătoriei – şi, implicit, relaţiile sexuale – a fi *doar* între un bărbat şi o femeie. Biserica învaţă că relaţiile homosexuale şi poligame sunt tulburări intrinseci, şi asta dintr-un motiv întemeiat. Căsătoria este menită să fie unitivă, procreativă şi exclusivă.

Unii ar putea să indice starea tristă a căsătoriei din lumea de azi. În multe naţiuni occidentale, aproximativ una din două căsătorii care au loc astăzi se vor încheia cu un divorţ. Oamenii spun că, „căsătoria" homosexuală nu va degrada mai mult o instituţie aflată deja într-o stare atât de slabă. Dar *diluarea sensului* Tainei este cel mai periculos pentru ea. Unii chiar au spus că ar trebui eliminată *complet* căsătoria pentru că şi-a pierdut sensul.

„Căsătoria" homosexuală este o fraudă, o farsă, o ruşine. La urma urmei, dacă doi bărbaţi se pot căsatori între ei, de ce nu trei bărbaţi, sau doi bărbaţi şi două femei, sau oricare altă combinaţie? Acest aspect este deja argumentat de poligami.

Cu siguranţă căsătoria e astăzi într-o formă proastă. Dar răspunsul la această problemă nu este să aruncăm armele întru înfrângere şi să le lăsăm sa alunece în ruină mai departe, ci să ne reîntoarcem la sublinierea instrucţiunilor corespunzătoare a

cuplurilor logodite şi să sprijinim cuplurile care încearcă sincer să îsi facă căsătoriile să funcţioneze.

Sprijinirea a doi bărbaţi ca un cuplu căsătorit, independent de cât de altruistic ar părea, transmite un mesaj dezastruos tuturor celor care apără căsătoria. De asemenea periclitează şi sufletele bărbaţilor care trăiesc într-un astfel de aranjament.

În sfârşit, stilul de viaţă homosexual este absolut mortal din punct de vedere al sănătăţii publice. S-a spus că „Dumnezeu iartă întotdeauna, omul iartă uneori, dar natura nu iartă niciodata". Acest lucru este cu siguranţa valabil pentru homosexuali, a căror rată de suicid, crimă, violenţă domestică, dependenţă de droguri şi alcool, boli cu transmitere sexuală sunt toate mult, mult mai mari decât pentru restul populaţiei.

De fapt, în medie, atât bărbaţii, cât şi femeile homosexuale active pierd între 20 şi 25 ani din durata de viaţă datorită practicilor lor şi a altor factori.[11]

Acest lucru înseamnă că, nu numai că homosexualii care nu se căiesc sunt în pericol grav de a-si pierde sufletele, dar ei trăiesc de asemenea vieţi mai scurte si nefericite pe pământ.

---

[11] *Câteva studii majore au arătat că homosexualii activi sexual pierd mulţi ani din durata lor de viaţă. Primul dintre acestea, care a examinat necrologic zeci de mii de homosexuali, a descoperit că pierd aproximativ douăzeci de ani din viaţă (Paul Cameron. „Necrologiile homosexuale verificare îndeaproape a rapoartelor oficiale de deces de SIDA.: Rapoarte psihologice (2005;96:693-697). Lobby-ul homosexual a atact autorul acestui studiu feroce şi a declarat că este „discreditat", dar alte studii susţin concluziile lui Cameron. Un astfel de studiu este Robert S. Hogg şi colab. „Modelarea impactului bolii HIV asupra mortalităţii la bărbaţii homosexuali şi bisexuali." Jurnal internaţional epidemologic (1997;26:657-661). În 2007, Brian Clowes a compilat 200 de necrologii în revistele homosexuale New York Blade şi Washington Blade şi a confirmat din nou aceste rezultate. Este interesant de observat că ratele de cancer, suicid şi crimă, sunt de asemenea mult mai mari printre homosexualii activi sexuali decât în rândul populaţiei generale.*

32. Starea de păcat

Din moment ce Dumnezeu ne-a făcut aşa cum suntem, de ce consideră Biserica, că orientarea homosexuală este un păcat?

Pentru început, Biserica, Catolică nu a învăţat niciodată că *orientarea* homosexuală este păcătoasă. Biserica învaţă că orientarea homosexuală este o „tulburare". Biserica tratează o înclinaţie homosexuală ca o tendinţă către un anumit tip de păcat, în acelaşi fel în care un cleptoman ar fi tentat să fure.

Dacă un cleptoman ar fi simţit o înclinaţie puternică de a fura dintr-un magazin dar ar fi rezistat ispitelor sale, nu ar fi vinovat de păcat, ci ar fi demn de laudă pentru *rezistenţa* sa la păcat. În acelaşi mod, o persoană cu atracţie faţă de acelaşi sex, care nu cedează îndemnurilor sale, este demnă de respect şi admiraţie.

Adesea auzim de la activişti homosexuali că ei „s-au născut aşa". Ei citează mai multe studii pentru susţinerea acestei opinii, deşi toate studiile sunt defectuoase fatal. Legislaţia privind drepturile civile care favorizează homosexualii se bazează pe ideea că „s-au născut astfel" şi nu se pot schimba. Homofilii compară adesea orientarea sexuală cu stângăcia, şi îi atribuie tot atâta greutate morală.

Cu toate acestea, dacă ne gândim un minut la asta, întrebarea dacă oamenii se nasc homosexuali sau nu este de fapt *complet irelevantă*.

Până la urmă, toată lumea este predispusă la păcat. Suntem născuţi cu naturi slabe şi suferim din tendinţa de a păcătui sau concupiscenţă. Unii dintre noi pot avea tendinţa de a bea excesiv, alţii spre violenţă, şi unii spre furt. Dar acest lucru nu scuză alcolismul, agresiunea şi hoţia. Cu toate acestea unii homosexuali consideră că doar pentru că simt aceleași îndemnuri sexuale, ei trebuie nu doar să fie menajaţi ci şi *onoraţi*.

Este întru totul posibil ca oricine să reziste tendinţelor păcătoase cu care ne naştem. A crede altfel înseamnă să respingi puterea mântuitoare a harului. Oricine cedează pur şi simplu îndemnurilor sale, își permite renunţarea la lupta împotriva păcatului pe care trebuie să o ducem cu toţii până la ultima suflare.

- *Resurse pentru cei care doresc să studieze subiectul homosexualităţii mai îndeaproape sunt incluse pe DVD-ul Human Life International Facts of life; (1) Congregarea pentru doctrina Credinţei. „Cu privire la îngrijirea pastorală a persoanelor homosexuale", 1 octombrie 1986; şi (2) cartea Homosexualitatea: retorică şi realitate, de Brian Clowes.*

33. Drepturile civile

De ce să *nu* le dăm homosexualilor drepturi civile? În cele din urmă, ei reprezintă cel puţin 10 la sută din populaţie şi, prin urmare, sunt o minoritate foarte mare.

Istoric, statutul minoritar a fost acordat grupurilor de oameni bazat pe caracteristicile lor fizice sau sistemului de credinţe. Homosexualii pretind a fi o minoritate bazată exclusiv pe modelele lor de comportament sexual, ceea ce este o utilizare nelegitimă a termenului.

Unul din cele mai convingătoare argumente pe care le utilizează homosexualii în mod tradiţional pentru a-şi susţine agenda este afirmaţia că în totalitate zece la sută din populaţie este „homo".

Sursa originală a statisticii de „zece la sută" este Alfred Kinsey, poate cel mai cunoscut „sexolog" din lume. Cercetările sale au fost temeinic demascate, deoarece Kinsey însuşi era homosexual şi pentru că a intervievat infractori sexuali condamnaţi şi prostituate masculine pentru a ajunge la acel număr de „zece la sută" pe care activiştii homosexuali îl folosesc de atunci.

Un rezumat a zece studii majore desfăşurat pe aproape 200.000 de oameni în cinci ţări a arătat că 3% dintre bărbaţi şi 3.5% dintre femeile adulte au avut *vreodată* o experienţă homosexuală în orice moment de-a lungul vieţii lor. Alte studii majore arată ca aproximativ 1.5% din oameni se consideră exclusiv homosexuali.[11]

---

[1] [l] Pentru mai multe informaţii despre acest subiect consultaţi: Brian Clowes. Homosexualitatea: retorică şi realitate, capitolul 2, „Orientarea homosexuală şi mitul ‚zece procente' „. Această carte se găseşte pe DVD-ul Human Life International Facts of life

Indiferent cât de mare este această „minoritate” auto-proclamată, Biserica nu poate niciodată sprijini privilegii speciale pentru un grup de persoane al căror comportament este mortal de păcătos .

Mai mult, homosexualii se bucură deja de drepturi civile pe care toată lumea le deţine în majoritatea societăţilor. Am văzut, atât în America de Nord, cât şi în Europa, că urmărirea lor de drepturi suplimentare duce la represiune şi ridiculizarea punctelor de vedere opuse şi chiar persecuţia violentă a Bisericii.[12]

34. Credibilitatea Bisericii

Scandalurile recente au afectat considerabil credibilitatea Bisericii în discuţiile despre moralitatea sexuală. Cum pot vorbi în aceste condiţii despre homosexualitate în particular?

Autoritatea Bisericii de a vorbi pe tema de moralitate sexuală provine de la Însuşi Isus Hristos (Matei 28:19-20). Indiferent de ce poate face un om păcătos, sau ce pot spune sondajele opiniei publice, voi ca preoţi ai lui Dumnezeu aţi fost investiţi de Însuşi Domnul nostru să învăţaţi şi nimeni nu vă poate lua această autoritate.

O scurtă discuţie despre criza abuzurilor sexuale din Statele Unite este într-adevăr foarte revelatoare.

Studiul John Jay al crizei a definit două clase de molestori sexuali.

Prima sunt „pedofilii” care sunt oameni care se angajează în „comportamente legate de contactul sexual cu un copil prepubescent”. Studiul John Jay a definit acest lucru ca fiind molestarea copiilor cu vârsta de până la zece ani şi mai mici.

Cea de-a doua clasă de molestori sunt „efebofilii” definită ca persoane care „expun aceleaşi fantezii, îndemnuri sau comportamente faţă de tinerii post-pubescenţi”, cei cu vârsta de

[12] *Pentru documentarea privind numeroase incidente de violenţă şi intimidare comise de homosexuali împotriva bisericilor şi indivizilor care li s-au opus vezi: Brian Clowes. Homosexualitatea: retorică şi realitate, capitolul 4, „Tactici homosexuale.”*

la unsprezece ani în sus. Consiliul naţional de revizuire, care a comandat studiul John Jay, a definit efebofilia ca „atracţie homosexuală faţă de un adolescent mascul”.

Studiul John Jay a analizat vârstele copiilor molestaţi de preoţi şi diaconi şi a constatat că, criza nu a fost cauzată de *preoţi*, ci de *homosexuali*:

- Guvernul Statelor Unite a constatat că, în general, doar 14.4% (unul din şapte) dintre copiii victimizați de abuzuri sexuale sunt băieţi. Cu toate acestea, 85.3% (*şase* din şapte) dintre victimele preoților agresori erau băieţi.
- Un uimitor 69.7% din totalul victimelor din timpul crizei au fost băieţi cu vârsta între unsprezece şi şaptesprezece ani – dovedind că rădăcina problemei este efebofilia homosexuală.

Deci, pe scurt, problema nu era una de „pedofilie preoţească”, ci de efebofilie homosexuală.

Peste o duzină de studii majore efectuate de homosexuali sau simpatizanţii lor au dezvăluit că bărbaţii homosexuali au o probabilitate de la 50 până la 200 de ori mai mare de a molesta copiii decât bărbaţii heterosexuali. Între timp, aproximativ patru la sută dintre preoţii din Statele Unite au fost chiar acuzaţi de molestare sexuală a copiilor.[11]

35. Transgenderismul

Unul dintre enoriaşii noştri este, evident, un bărbat, dar el insistă că este o femeie. El foloseşte toaleta femeilor la biserica noastră, provocând o perturbare aproape în fiecare săptămână şi multă consternare în rândul enoriaşilor. Cum trebuie să procedez în această situaţie?

Idea de transgender poate fi dificilă de înţeles, în special când grupuri bine mediatizate cu o agendă încearcă în mod

---

[1] [1] Toate aceste informaţii sunt documentate în Brian W. Clowes şi David L. Sonnier. „Molestarea copiilor de către homosexuali şi heterosexuali”. Recenzie omiletică si pastorală, mai 2005, paginile 44 la 54. Puteţi găsi acest articol pe DVD-ul Human Life International Facts of life.

deliberat să creeze confuzie cu informaţii contradictorii şi neştiinţifice. Lobby-ul transsexual este extrem de agresiv şi cere să ignorăm biologia de bază şi bunul simţ. Acest lobby insistă că există mai mult de o sută de genuri diferite şi că alţii trebuie să folosească orice pronume doresc oamenii transsexuali (de ex. thon / thons / thonself).

Cu toate acestea, ca şi în cazul tuturor celorlalte probleme sociale, putem simplifica principiile primare implicate în transsexualitate.

O persoană transsexuală este definită în general ca fiind o persoană a cărei identitate sau expresie de gen diferă de sexul biologic. Aceasta este o afecţiune numită „disforie de gen" şi este considerată o boală mentală de către Asociaţia Psihiatrică Americană în ciuda presiunilor extraordinare din partea lobby-ului homosexual / transsexual.[11]

Excluzând bărbaţii biologici din încăperile femeilor este o chestiune de bun-simţ şi siguranţă de bază. Au fost zeci de incidente de bărbaţi care s-au expus femeilor şi fetelor agresându-le sexual în jurisdicţii care au adoptat legi pentru nediscriminarea transsexuală.[22]

Când sunt confruntaţi pentru comportamentul lor inacceptabil şi periculos, activiştii transsexuali încearcă de obicei să provoace vinovăţie faţă de cei care nu merg cu ei împreună numindu-i „bigoţi" şi „hater-i" care contribuie la rata dezastruos de mare de suicid şi alte probleme mentale în rândul persoanelor transsexuale. Cu toate acestea, studiile au arătat că rata de suicid a persoanelor transsexuale este de aproximativ douăzeci de ori mai mare decât a populaţiei generale, chiar şi în naţiuni foarte tolerante precum

---

[1] [1] *Asociaţia Americană de Psihiatrie Diagnostică şi manual statistic al tulburărilor mentale (DSM-V = Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders), „Disforia de gen criterii de diagnostic", paginile 451-459. APA consideră disforia de gen o boală psihică numai dacă provoacă „suferinţă", ceea ce pare să fie cazul în marea majoritate a cazurilor.*

[2] [2] *Site-ul MassResistance la http://massresistance.org/docs/Gen3/16a/facturi-in-MA-legislatura/UPD/transsexuali-factura/baia-danger.html. A se vedea, de asemenea, „Ameninţarea pentru Femei şi Fete Prezentată de Legile toaletelor" la https://genderidentitywatch.files.wordpress.com/2014/11/the-threat-to-women-and-girlsillustrated-1.pdf.*

Suedia.[13] Acest lucru arată că rata de suicid ridicată în rândul persoanelor transsexuale are puţin sau nimic de a face cu atitudinile oamenilor faţă de ei.

Reţineţi că mişcarea transsexuală a ocupat o pagină din mişcarea homosexualilor şi încearcă să dea impresia că persoanele transsexuale cuprind un procent semnificativ din populaţie – un procent este numărul pe care îl citează de obicei. Cu toate acestea, conform Asociaţiei Americane de Psihiatrie, incidenţa disforiei de gen este cuprinsă între 0,005% şi 0,014% pentru bărbaţii adulţi şi 0,002% până la 0,003% pentru femeile adulte.[24] Aceasta înseamnă maxim unul din 7.000 de bărbaţi şi una din 33.000 de femei. Nu trebuie să renunţăm la drepturile noastre fundamentale de intimitate sub nici un motiv, lăsând la o parte o minoritate atât de mică.

Un alt punct care poate apărea este practicarea chirurgiei cauzatoare de „reatribuire de gen" la copii care cred că sunt „fete în corp de băiat", sau invers. Acest lucru este deosebit de periculos, deoarece disforia de gen dispare la o mare majoritate a copiilor pe măsură ce se maturizează la adulţi.[35] În ciuda încercărilor de suprimare, există şi dovezi că majoritatea copiilor care se consideră „transsexuali" au probleme mentale existente şi sunt presaţi în disforia de gen de către grupuri de colegi, unele dintre ele fiind sponsorizate de şcoli.[46]

Papa Francisc a spus că „Tinerii trebuie ajutaţi să îşi accepte propriul corp aşa cum a fost creat, deoarece gândirea că avem putere absolută asupra corpurilor noastre se transformă, adesea subtil, în gândirea că ne bucurăm de putere absolută asupra creaţiei... O apreciere a corpului nostru ca bărbat sau femeie este de asemenea necesară pentru propria noastră conştientizare într-o întâlnire cu alţii diferiţi de noi înşine"" [Amoris Laetitia, ¶285].

[1 3] Cecilia Dhejne, et. Al. „Urmărirea pe termen lung a persoanelor transexuale supuse unei operații de realocare sexuală: Studiu Cohortă în Suedia." PLOS ONE, 22 februarie 2011, la https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0016885.

[2 4] Asociația Americană de Psihiatrie, DSM-V, pagina 454.

[3 5] Asociația Americană de Psihiatrie, DSM-V, pagina 455.

[4 6] Lisa Littman. „Debut rapid al disforiei de gen la adolescenți și adulți tineri: un studiu al rapoartelor parentale. " PLOS ONE, 16 august 2018.

Pe scurt, nimeni nu are dreptul să încalce intimitatea şi siguranţa altora pentru simplul fapt că vor să se simtă acceptaţi şi confortabili. Bărbaţii care cred că sunt femei (sau care pozează ca femei) prezintă un pericol fizic evident pentru fete si femei, ca să nu mai vorbim de trauma mentală şi şocul pe care îl provoacă în special asupra fetelor tinere. Asociaţia Americană de Psihiatrie consideră „disforia de gen" ca o boală mentală, dar acest lucru nu le dă oamenilor transsexuali dreptul de a agresa sau jigni pe alţii.

Capitolul 5

Sacramentul Căsătoriei

36. A trăi împreună înaintea căsătoriei

Un cuplu tânăr din parohia mea locuieşte împreună şi vor să se căsătorească în Biserică. Insistă că au dreptul la ceea ce ei numesc „căsătorie de probă" şi asta, deoarece va demonstra dacă sunt sau nu compatibili, ducând de fapt la o căsătorie mai sănătoasă şi mai durabilă. Ce pot să le spun?

Mai mult de jumătate din cuplurile din America de Nord şi Europa coabitează înainte de a se căsători. Cei care stau în concubinaj cred adesea cu tărie că o astfel de „practică" înainte de căsătorie le va consolida relaţia când în cele din urmă se vor căsători.

Din păcate, se întâmplă exact opusul. Rata divorţului în rândul persoanelor din Statele Unite care nu coabitează se ridică la un procent îngrijorător de 21% – dar rata de divorţ dintre persoanele care coabitează înainte de căsătorie este de două ori mai mare, de 39%.[17] Se pare că persoanele care nu respectă „regulile" înainte de căsătorie se simt libere să le ignore şi după căsătorie.

În orice fel ai privi, convieţuirea degradează întreg conceptul de căsătorie şi familie:

- Bărbaţii în relaţii de convieţuire sunt de patru ori mai probabil să-şi înşele partenerii.[28]

[1 7] *William J. Bennet. Vatra ruptă: inversarea prăbuşirii moralului familiei americane, 2001.*

[2 8] *J. C. Crouse. „Coabitare: consecințe pentru mame și copii." Prezentare la*

- Parţial ca urmare a acestui fapt, rata de boli cu transmitere sexuală, BTS, în rândul cuplurilor care coabitează este de şase ori mai mari decât între cuplurile căsătorite.[19]
- Cuplurile care convieţuiesc împreună se confruntă cu riscuri mult mai mari de abuz de substanţe, probleme psihiatrice, sărăcie şi abuzul copiilor decât cuplurile căsătorite.[210]
- Ca întotdeauna în astfel de situaţii, copiii suferă cel mai mult. Rata sărăciei în rândul copiilor din cuplurile care convieţuiesc împreună este de cinci ori mai mare decât rata în rândul copiilor din gospodăriile cu cupluri căsătorite.[311]

Căsătoria este o instituţie naturală şi originală care precede orice autoritate publică. Matrimoniul este un angajament declarat al soţului şi soţiei unul faţă de celălalt pe viaţă şi include intenţia de a fi roditori şi a purta copii. De asemenea este o Taină care conferă haruri specifice care ajută foarte multi soţii să depăşească obstacolele pe care le vor întâlni fără îndoială în anii care vor urma. Este, în toate aspectele sale, un legământ solemn care conferă stabilitate relaţiei dintre soţ şi soţie, şi care promite un mediu sigur pentru copiii lor.

Toate aceste calităţi lipsesc atunci când cuplurile convieţuiesc. De fapt, multe cupluri care trăiesc împreună nu se căsătoresc niciodată în ciuda intenţiilor iniţiale, şi adesea nu au copii. Deoarece angajmentul declarat lipseşte, aceste relaţii aproape întotdeauna se rup, iar femeia şi copiii (dacă este cazul) sunt lăsaţi să se lupte singuri.

- *Vezi și: (1) Papa Ioan Paul al II-lea. Teologia trupului. Această serie magnifică de 129 de audiențe generale oferite de Papa Ioan Paul al II-lea din septembrie 1979 până în noiembrie 1984 acoperă toate aspectele legate de căsătorie, personalitate, procreare, paternitate, puritate, virginitate și pagubele cauzate de pofte; (2) Consiliul Pontifical al familiei. „Căsătoria, familia și uniuni de facto", 26 iulie*

Conferința Națiunilor Unite pentru a zecea aniversare a anului internațional al familiei, Kuala Lumpur, Malaezia, 11 - 14 octombrie 2004.

[19] J. C. Crouse. Câștigarea terenului: un profil al femeilor americane din secolul XX, 2000.

[210] Patrick Schneider II. „Coabitarea este rea pentru bărbați, mai rea pentru femei și oribilă pentru copii. " New Oxford Review, Septembrie 2007.

[311] Bennett, op. cit.

2000; și (3) Catehismul Bisericii Catolice, ¶2390-2391. Toate aceste documente sunt conținute în Pro-Life CD Library.

37. Anularea căsniciei în cazul soţiei abuzate

Unul din bărbaţii din parohia mea este un beţiv deprins. Nu poate păstra un loc de muncă, a avut mai multe aventuri extraconjugale şi îşi bate soţia frecvent. Ea doreşte o anulare a căsătoriei. Ce învaţă exact Biserica despre anulări în astfel de caz?

Cele mai importante consideraţii pastorale în asemenea caz sunt siguranţa soţiei şi păstrarea căsătoriei în sine. Pastorul şi oamenii ar trebui să intervină pentru a încerca să corecteze comportamentul soţului. Adesea, alţi bărbaţi căsătoriţi din parohie pot asista. Dacă acest curs de acţiune eşuează, poate fi necesar să se solicite ajutorul agenţiilor de servicii sociale care pot ajuta soţia şi oricare copil.

Comportamentul soţului este nu numai respingător în ochii Bisericii, ci şi pentru societate. Răspunsul la această situaţie teribilă nu este să punem capăt căsătoriei, ci să încercăm să vindecăm relaţia dintre soţ şi soţie.

Când ne confruntăm cu o astfel de situaţie, este important să ne amintim că, în acordarea unei anulări, Biserica nu anulează căsătoria printr-o Declaraţie de Nulitate; recunoaşte că, căsătoria a fost nulă de la bun început.

În general dacă, în ziua nunţii, s-a urmat formula legitimă, atunci s-a dat consimţământul valid. Dacă este un astfel de caz, nu se poate acorda o anulare.

Cu toate acestea, un număr de factori, dacă sunt dovediţi, pot susţine cazul pentru o anulare. Dacă alte intervenţii eşuează şi comportamentul abuziv al soţului continuă, pastorul ar trebui să o ajute pe soţie în contactul cu Tribunalul căsătoriei diecezei sale sau vorbind cu un avocat canonic. Acest lucru este necesar, deoarece Biserica e lege pentru căsătorie, şi activitatea Tribunalelor, este foarte complicată şi necesită îndrumare cu experienţă pentru a o înţelege.

Este esenţial să reţineţi că toate anulările se bazează pe un anumit defect de consimţământ al uneia sau ambelor părţi. Dacă, condiţiile necesare pentru a contracta o căsătorie nu au fost prezente în momentul în care bărbatul şi femeia şi-au exprimat consimţământul, poate fi posibil să se obţină o anulare. Dacă, comportamentul abuziv al soţului a început la un moment dat după nuntă, nu se poate folosi ca motiv în sine pentru anulare. Cu toate acestea, judecata cu privire la elementele esenţiale ale consimţământului într-o căsătorie care este grav afectată de alcoolism ar putea constitui lipsa discreţiei necesare de judecată şi poate sprijini o anulare. Căsătoria va fi încurajată până când această lipsă de judecată poate fi dovedită spre satisfacţia Tribunalului.

Părintele Peter Stravinskas enumeră diferitele motive pentru declararea nulităţii:

> O căsătorie poate fi declarată nulă din mai multe motive: lipsa formei canonice dacă o parte este catolică necesitând astfel să fie căsătorită în prezenţa unui preot, diacon sau episcop; existenţa unui impediment fără dispensă; prezenţa unei intenţii contrare căsătoriei la momentul nunţii; prezenţa de factori [psihici] care au făcut una sau ambele părţi să fie incapabile de a şti ce făceau sau de a-şi asuma responsabilităţile fundamentale ale căsătoriei.[11]

Există cazuri când Biserica a dizolvat căsătorii adevărate (valide) în favoarea credinţei. Acestea sunt aplicate sub Privilegiul Petrin şi Privilegiul Paulin. Acestea consideră că, căsatoriile neconsumate şi non-sacramentale pot fi dizolvate de Papa.[22]

* Vezi și: Consiliul Pontifical pentru justiție și pace. Agenda Socială: O colecție de texte magistrale. Articolul trei, „Familia ”, ¶84-92. Textul complet al acestui document este pe DVD-ul Human Life International Facts of life.

[1 1] *Rev. Peter Stravinskas. Enciclopedia Catolică a vizitatorului nostru de duminică [Vizitatorul nostru de duminică, 1994].*

[2 2] *Codul Dreptului canonic, 1983, ¶1142-1147.*

Capitolul 6

Tehnologii de reproducere asistată

38. Cupluri infertile

În parohia mea există un cuplu căsătorit infertil. Au încercat să aibă copii de câţiva ani încoace, fără succes. Există resurse la care aş putea face referire pentru a-i ajuta?

Aceasta este o situaţie care trebuie gestionată cu cea mai mare delicateţe şi compasiune. În timp ce milioane de femei îşi ucid în mod deliberat copiii nenăscuţi prin avort, cupluri infertile repetă strigătul lui Rachel: „Dă-mi copii sau voi muri!" (Geneza 30:1). Nimeni care nu a experimentat nu poate înţelege profunzimile dorinței cuplului de a vedea o parte din celălalt reflectată într-un copil, căruia tânjește să-i dea viaţă, un viitor cetăţean al acestei lumi şi a Cerului; şi setea lor de a participa în marea aventură şi marea provocare a creşterii unui copil. Într-adevăr, un cuplu infertil se simte ca şi cum viaţa lor nu este completă, deoarece experimentează speranţa şi dezamăgirea lunară care par să devină din ce în ce mai inevitabile.

Infertilitatea este de obicei diagnosticată dacă un cuplu nu poate concepe pe o perioadă de un an sau suferă trei sau mai multe avorturi consecutive. O incapacitate de a concepe poate fi cauzată de una sau mai multe dintre următoarele: eşecul soţiei la ovulaţie, număr scăzut de spermatozoizi, endometrioză, un tub falopian blocat, impactul avorturilor anterioare sau utilizarea îndelungată de metode de control al naşterii, obiceiuri de alimentaţie proastă sau de somn sau factori de mediu.

Unul ar putea începe prin a întreba dacă, cuplul foloseşte o metodă de Planificare a Familiei Naturale (NFP = Natural Family Planning) care include cartografierea ciclurilor soţiei, cum ar fi metoda simpto-termală sau metoda Creighton. Dacă nu utilizează una din aceste metode, s-ar putea să dorească să înveţe cum, pentru că NFP poate fi folosită atât pentru a reuşi cât şi pentru a

evita o sarcină. Liga Cuplu către Cuplu (www.ccli.org) are mii de cupluri instructori în întreaga lume care pot face instrucţiuni cuplu-către-cuplu pentru a-i ajuta să înveţe metoda simpto-termală.

Dacă acest lucru nu este posibil, o altă resursă este tehnologia NaPro a Dr. Thomas Hilger (Tehnologia Procreativă Naturală), care foloseşte îngrijirea fertilităţii, nu controlul fertilităţii, ca abordare principală. Conceptul său de bază este de a monitoriza, tabela şi utiliza diverse evenimente hormonale din timpul ciclului menstrual cu atenţie pentru a oferi informaţii pe care femeia şi medicii calificaţi le pot utiliza pentru a identifica problemele care pot interfera cu fertilitatea soţiei.[11]

- *Pentru o perspectivă profundă asupra suferinţei experimentate de cuplurile infertile, ascultați CD-ul audio de Marie Meaney, Dr, „Îmbrățișând Crucea Infertilității", disponibil de la Human Life International.*

39. Fertilizarea in-vitro

Un cuplu căsătorit infertil din parohia mea este preocupat că pot ajunge la sfârşitul anilor lor fertili, şi s-au interesat de fertilizarea in-vitro. Ce ar trebui să le spun despre aceasta procedură?

Există mai mult de o sută de feluri de ceea ce se numesc tehnologii reproductive asistate sau ART (=assisted reproductive technologies). Acestea variază de la o hipersimulare simplă de ovare a femeii pentru a produce mai multe ouă până la procese complexe de fertilizare.

Biserica Catolică se opune întotdeauna substituirii unui act tehnologic pentru actul căsătoriei ca sursă de procreare, dar nu se opune asistării actului cu tehnologie, atâta timp cât sunt îndeplinite condiţiile enumerate mai jos. Multe dintre procedurile de reproducere asistate folosite acum necesită masturbarea, ceea ce Biserica învaţă că este un păcat grav. Adesea, embrionii „în exces" sunt fie recoltaţi şi îngheţaţi (majoritatea fiind aruncaţi ulterior), fie ucişi prin „reducere selectivă" (avort), dacă doctorul doreşte să

[11] *Consultați site-ul web NaProTechnology la www.naprotechnology.com pentru mai multe informații despre această metodă.*

crească şansele de naştere la termen, reducând numărul de bebeluşi la unul sau doi.

Fertilizarea in-vitro (IVF = in-vitro fertilization), care este cel mai frecvent ART folosit, are mai multe probleme morale fundamentale.

IVF izolează atât gameţii tatălui, cât şi cele ale mamei din corpul lor prin masturbare respectiv laparoscopie. Aceşti gameţi sunt amestecaţi într-un vas Petri şi, dacă are loc fertilizarea, embrionul este monitorizat pentru o creştere corespunzătoare. Orice embrion „defect" este distrus împreună cu orice se consideră a fi „exces" la cerinţele procedurii. La aproximativ trei sau patru zile, medicul introduce embrionii în uterul femeii cu un cateter sau tub.

Rata de succes a IVF este de doar aroximativ 25%, deci multe cupluri se supun unor proceduri multiple.

IVF şi alte ART-uri similare încalcă principiile Donum Vitae, care afirmă că o procedură de reproducere asistată trebuie să îndeplinească aceste cinci criterii specifice pentru a păstra aspectele procreative şi unitive ale actului conjugal:

1. Toate procedurile de reproducere asistată trebuie să fie efectuate doar pe cuplurile căsătorite (Donum Vitae, II, A, 2).
2. Soţia trebuie să contribuie cu ovulul şi soţul trebuie să contribuie cu sperma. Nici o altă persoană nu trebuie să fie implicată, deoarece aceasta constituie „adulter tehnologic" (II, A, 2).
3. Masturbarea nu trebuie să fie necesară (II, B, 6, şi Catehismul Bisericii Catolice ¶2352). Rețineți că, colectarea spermatozoizilor se poate realiza în mod licit prin „colectare acasă" care constă în utilizarea unui prezervativ perforat în timpul actului sexual natural.
4. Fertilizarea trebuie să aibă loc în interiorul corpului femeii (II, B, 4, c).
5. Embrionii „de rezervă" nu trebuie aruncaţi, îngheţaţi sau supuși experimentelor, iar proceduri cum ar fi „avortul selectiv" (reducerea sarcinii) nu trebuie folosite (I, 5).

Există o serie de tehnologii de reproducere asistată care sunt utilizate astăzi, care nu numai că îndeplinesc criteriile de mai sus, *dar sunt şi mai de succes decât IVF. Acestea includ transferul intrafallopian al gametului (GIFT = gamete intrafallopian transfer) şi transfer de ovule cu tub scăzut (LTOT = low tube ovum transfer).*

- *Pentru mai multe informații despre tehnologiile de reproducere asistată, a se vedea (1) Congregația pentru doctrina credinței. Donum Vitae (1987), partea a II-a, „Intervenții asupra procreaţiei umane", disponibilă la www.cin.org/vatcong/donumvit.html; (2) Congregația pentru doctrina credinței, Dignitas Personae (2008), Partea a doua, „Noi probleme referitoare la procreare", disponibilă la www.usccb.org/comm/Dignitaspersonae/; (3) Catehismul Bisericii Catolice, ¶2373-2379, "Darul unui copil;" și (4) Facts of Life, Capitolul 15, „Reproducerea asistată", care se află pe DVD-ul Human Life International, The Facts of Life.*

40. Maternitatea surogat

Văd multe în ziare în ultima vreme despre maternitatea surogat. Un cuplu infertil într-o altă parohie a spus că au dreptul la un copil şi că vor plăti o altă femeie să le poarte copilul. Ar trebui aceşti oameni să aibă un copil prin această metodă?

„Maternitatea surogat" implică de obicei inseminarea artificială a unei femei cu sperma soţului dacă soţia este infertilă sau nu doreşte să-şi poarte singură sarcina până la termen. În unele cazuri, surogatul este implantat cu embrionul cuplului după IVF. De obicei, surogatul primeşte plată pentru purtarea copilului şi renunţă la el imediat după naştere în favoarea cuplului contractant.

Maternitatea surogat este un fel de „adulter de înaltă tehnologie". În prostituţia stradală, femeia îşi vinde sau îşi închiriază corpul sau părţi din corp, relaţia cu „clientul" este în întregime impersonală, trebuie să facă ceea ce i se spune, valoarea sau utilitatea ei provin doar din funcţia ei, trebuie să plece când i se spune, iar dacă există un proxenet, acesta primeşte o parte din bani.

Singurele diferenţe între prostituţie şi surogat sunt că actul sexual este asistat de tehnologie, femeia intenţionează să rămână însărcinată, iar medicul care participă acţionează ca un fel de proxenet de înaltă tehnologie. Mama surogat este selectată pe baza calităţilor dezirabile – aspect, sănătate şi fertilitate; este plătită să îşi ofere corpul pentru o perioadă de timp, şi apoi dispare din scenă.

Interesant este că majoritatea contractelor dintre mama surogat şi soţ şi soţie insistă ca prima să avorteze copilul dacă testele genetice arată anomalii inacceptabile pentru soţ şi soţie.[11] Proponenţii maternităţii surogat tratează copilul în cauză ca o simplă proprietate sub contract.

Ca răspuns la întrebarea, dacă maternitatea surogat este licită din punct de vedere moral, Congregaţia pentru Doctrina credinţei a răspuns în documentul său Donum Vitae,

> Nu, din aceleaşi motive care îl determină pe om să respingă fertilizarea artificială: căci este contrar unităţii căsătoriei şi demnităţii procreării persoanei umane. Maternitatea surogat reprezintă un eşec obiectiv al îndeplinirii obligaţiilor iubirii materne, a fidelităţii conjugale şi a maternităţii responsabile; ofensează demnitatea şi dreptul copilului de a fi conceput, purtat în pântece, adus pe lume şi născut de proprii părinţi; el stabileşte, în detrimentul familiilor, o diviziune între elementele fizice, psihologice şi morale care constituie aceste familii.[22]

Unele cupluri căsătorite pur şi simplu nu pot accepta crucea grea a infertilităţii şi caută cu disperare orice intervenţie care le-ar putea oferi un copil. Uneori, ei vorbesc despre „dreptul la un copil" ca şi cum simpla dorinţă le dă dreptul la „darul suprem" al lui Dumnezeu. Dar o astfel de atitudine, oricât ar fi de înţeles, reduce copilul la un simplu obiect de achiziţie, după cum explică Donum Vitae:

---

[1] *Donald DeMarco. În pântecele mamei mele: Apărarea* Bisericii Catolice a vieții naturale [Manassas, Virginia: Trinity Communications], 1987, pagina 181.

[2] *Congregația pentru Doctrina credinței. Donum Vitae (1987), ¶3. Textul complet al Donum Vitae este pe DVD-ul Human Life International Facts of life.*

Căsătoria nu conferă soţilor dreptul de a avea un copil, ci numai dreptul de a efectua acele acte naturale care sunt rânduite în sine pentru procreare.
Un drept adevărat şi adecvat la un copil ar fi contrar demnităţii şi naturii copilului. Copilul nu este un obiect la care cineva are un drept şi nici nu poate fi considerat ca fiind un obiect de proprietate: mai degrabă, un copil este un dar, „darul suprem" şi cel mai gratuit dar al căsătoriei şi este o mărturie vie a dăruirii reciproce a părinţilor săi.[13]

[13] *Donum Vitae, ¶8.*

Rugăciunea Pro-Viaţă a Sf. Papă Ioan Paul al II-lea

O Maria, zare strălucitoare a lumii noi, Mamă a celor vii, îţi încredintăm Ţie cauza vieţii, O Mamă, numărul mare de prunci care nu au voie să se nască, a săracilor a căror viaţă este îngreunată, de bărbaţi şi femei care sunt victime ale violenţei brutale, ale persoanelor în vârstă şi ale bolnavilor ucişi de indiferenţă sau din milă falsă.

Acordă-le la toţi cei care cred în Fiul Tău să proclame Evanghelia vieţii cu cinste şi dragoste oamenilor din timpul nostru.

Obţine-le harul de a accepta acea Evanghelie ca un dar mereu nou, bucuria de a o sărbători cu recunoştiinţă de-a lungul vieţii lor şi curajul de a da mărturie despre ea în mod hotărât pentru a construi împreună cu toţi oamenii de bunăvoinţă, civilizaţia adevărului şi a iubirii, spre lauda şi gloria lui Dumnezeu, Creatorul şi iubitorul vieţii.

— *Evangelium Vitae*, par 105

Lectură recomandată

Referinţe generale cu privire la problemele vieţii

Enciclica Evangelium Vitae [„Evanghelia vieții”], Papa Sf. Ioan Paul al II-lea, 1995
Enciclical Veritatis Splendor [„Splendoarea Adevărului”], Papa Sf. Ioan Paul al II-lea, 1993
Carta pentru lucrătorii din domeniul sănătății, Consiliul pontifical pentru asistență pastorală, 1995
Compendiu al Doctrinei sociale a Bisericii, Consiliul Pontifical pentru Justiție și Pace, 2004
Lexicon de termeni ambigue şi discutabili cu privire la viaţa de familie şi întrebări etice, Consiliul Pontifical pentru familie, 2006

Avortul

Declarație privind avortul procurat, Congregaţia Doctrinei credinței, 1974
Declarație privind reducerea embrionilor, Consiliul pontifical pentru familie, 2000

Activism

Decretul Ad Gentes [„Despre activitatea misiunii Bisericii”], Vatican II, 1965
Decretul Apostolicam Actuositatem [„Despre apostolatul laicilor”], Vatican II, 1965
„Apărarea vieții: Marea cauză a celui de-al treilea mileniu”, Cardinalul Alfonso Trujillo, Consiliul Pontifical pentru Familie, 1998
„Apărarea vieții: un angajament pe tot parcursul vieții” [Charles J. Chaput, arhiepiscopul Denver, Colorado], 2001

Tehnologii de reproducere asistată (ART)

Instrucțiunea Dignitas Personae [„Cu privire la anumite întrebări bioetice”], Congregația pentru doctrina credinței, 2008
Declarație Persona Humana [„Cu privire la anumite întrebări referitoare la etica sexuală”], Congregația pentru doctrina credinței, 1975
Instrucțiunea Donum Vitae [„Despre respectul vieții umane la originea și procreerea sa”], Congregația pentru Doctrina credinței, 1987
„Cercetarea cu celule stem embrionare” [Charles J. Chaput, arhiepiscopul Denverului, Colorado], 2001
„Răul distrugerii embrionilor” [Charles J. Chaput, Arhiepiscopul Denverului, Colorado], 2001
„Clonarea umană” [Charles J. Chaput, arhiepiscopul Denver, Colorado], 2001

Contracepţia

Enciclicul Humanae Vitae [„Of Life Life”], Papa Sf. Paul al VI-lea, 1967
„Ineficacitatea prezervativelor pentru a reduce SIDA”, Cardinalul Alfonso Trujillo, 2003

Disidenţă

Enciclică Pascendi Dominici Gregis [„Doctrina moderniștilor”], Papa Sf. Pius X, 1907
Enciclică Mirari Vos [„Despre liberalism și indiferenţa religioasă”], Papa Grigorie al XVI-lea, 1832
Scrisoare apostolică Mulieris Dignitatem [„Cu privire la demnitatea și vocația femeilor”], Papa Sfântul Ioan Paul al II-lea, 1998
Instrucțiunea Donum Vitae [„Cu privire la vocația ecologică a teologului”], Congregația pentru doctrina credinței, 1990
„Noi norme ale Vaticanului privind disensiunea teologică”, Congregația pentru Doctrina Credinței, 1997
„Documente magisteriale și dizidență publică”, Congregația pentru Doctrina credinței, 1997

Eutanasia

Scrisoare apostolică Salvifici Doloris [„Sensul creștin al suferinței omului”], Papa Sfântul Ioan Paul al II-lea, 1984
Declarația privind Eutanasia [Congregația pentru Doctrina Credinței], 1980
„Demnitatea oamenilor în vârstă și misiunea lor în Biserică și în lume” [Consiliul Pontifical pentru laici], 1988
„Respect pentru demnitatea muribundului” [Academia Pontificală pentru Viață], 2000
„Nutriție artificială și hidratare” [Rene Gracida, Episcopul Corpus Christi, Texas], 1990

Familia şi Căsătoria

Enciclica Casti Connubii [„Despre castitate în căsătorie”] Papa Pius XI, 1930
Scrisoarea apostolică Gratissimam Sane [„Scrisoarea către familii”], Papa Sfântul Ioan Paul al II-lea, 1994
„Colaborarea bărbaților și femeilor în biserică și în lume” [Congregația pentru doctrina credinței], 2004
Scrisoare apostolică Mulieris Dignitatem [„Cu privire la demnitatea și vocația femeilor]”, Papa Sfântul Ioan Paul al II-lea, 1988
Exortarea apostolică Familiaris Consortio [„Rolul familiei creștine în lumea modernă”], Sf. Papă Ioan Paul al II-lea, 1981
Enciclica Arcanum [„Căsătoria creștină”], Papa Leu al XIII-lea, 1880
Carta privind Drepturile familiei [Consiliul pontifical pentru familie], 1993
Declarația „Cu privire la persoanele divorțate și recăsătorite” [Consiliul pontifical pentru textele legislative], 2000
„Familia, căsătoria și sindicatele de facto” [Consiliul pontifical pentru familie], 2000
„Familia: dar și angajament, speranță pentru umanitate” [Consiliul pontifical pentru familie], 1997
„Îngrijirea pastorală a cuplurilor care conviețuiesc împreună” [Michael J. Sheehan, Arhiepiscopul Santa Fe], 2011

Homosexualitatea

Problema Homosexualitatis [„Despre îngrijirea pastorală a persoanelor homosexuale”], Congregația pentru Doctrina credinței, 1986

„Discernământul vocațiilor cu privire la persoanele cu tendințe homosexuale” [Congregația pentru Educația catolică], 2005

Populaţie

Enciclicul Populorum Progressio [„Despre dezvoltarea popoarelor”], Papa Sf. Paul al VI-lea, 1967
„Dimensiunile etice și pastorale ale tendințelor populației” [Consiliu pontifical pentru familie], 1994]
Declarația „Cu privire la scăderea fertilității în lume” [Consiliu pontifical pentru familie], 1988

Preoţie

Enciclica Sacerdotalis Caelibatus [„Celibatul preotului]] Papa Sf. Paul VI, 1967

Educaţia sexuală

Adevărul și semnificația sexualității umane [Consiliul Pontifical pentru familie], 1995
„Orientarea educațională în dragostea umană: contururi pentru educația sexuală” [Congregația pentru educația catolică], 1983

Asociația Darul Vieții

În apărarea sfințeniei vieții după Învățătura Bisericii Catolice

www.darulvietii.ro